

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 6 (1499)

София, юни 2015 г.

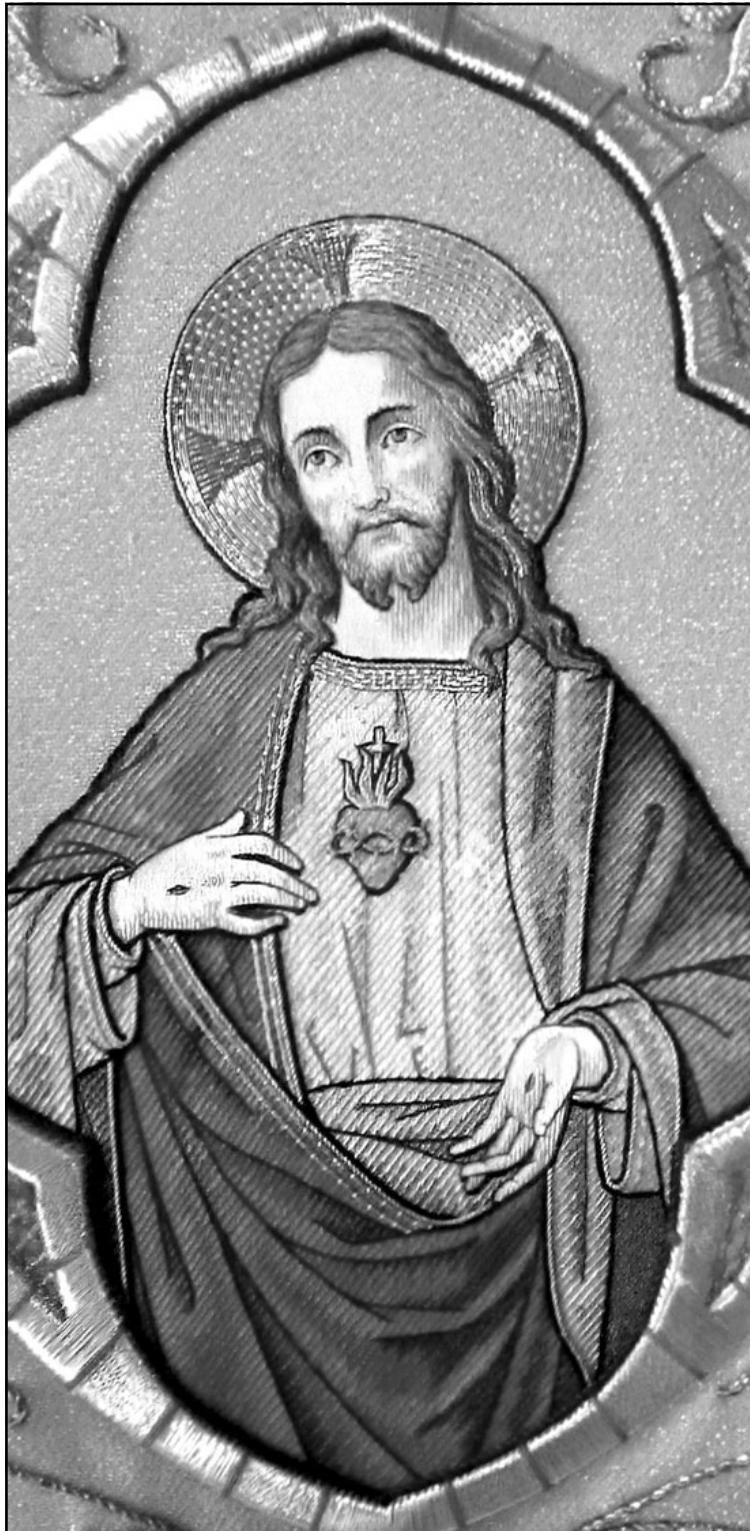
Цена 0.50 лв.

Петровден

На 29 юни честваме паметта на славните апостоли Петър и Павел. Сам Господ възвали двамата апостоли и мъченици. На Петър повери Църквата като на камък, върху който тя ще бъде изградена, а за Павел извести, че той ще бъде използван като „съд, който ще понесе името Господне пред народи, царе и синове Израилеви“ (Деян. 9, 15). Почитта към двамата събрата можем да наречем икуменична. Католическата и Православната църква - макар и разделени - ревниво пазят единното апостолско наследство - епископство, свещеничество, дяконство. Двете Църкви изповядват, че тяхната вяра е дар от възкръснания Христос; че вярата им е стигнала до тях посредством светите Петър и Павел заедно с другите апостоли, без които Църквата не щеше да съществува. Ето защо литургията на този ден е особено тържествена - тя поетически бележи заслугите на двамата пред Бог и пред хората. Трите четива на вечернята са избрани от първото съборно послание на свети апостол Петър. На утринната пък се чете Евангелието от Иоан, където на Петър се поверява да пасе стадото Христово. Възхвалата на Петър и Павел с нищо не засенчва достойнството на останалите апостоли, което е неделимо, без скала на престижност, така както епископът представлява в своята епархия цялата неделима апостолска власт. Неслучайно на следващия ден - 30 юни, Църквата празнува Събора на светите 12 апостоли.

Паметта на двамата апостоли

[На стр. 2](#)

„Сърце Исусово“ - бродерия в храма „Сен Никола“ в Гент

„По стъпките на свети Йоан-Павел II в Полша“

Едно поклонничество задължително трябва да започне с литургия и благослов. Така на 30 април вечерта в конкatedралата „Свети Йосиф“ в София беше отслужена литургия от отец Збигнев Тенча, който с много красиви думи, специална проповед и благослов ни изпрати като „ангели на доброто и мира“ в своята родина Полша. Брат Пшемек взе китарата и запахме химна на поклонничеството „Тръгваме с радост в сърцето в Краков да се преклоним...“. Включи се и брат Бошко с хубавия си глас.

Всички бяха радостни и весели, а за поддържането на настроението се грижеха отец Марчин и брат Гжегож.

След 20 часа път пред нас се появили Татрите и красива специфична архитектура на Закопане с острите (алпийски стил) покриви на къщите. Тук всяка година е идвал Карол Войтила заради здравословния климат.

По пътя за Краков посетихме светилището в Лудмиеж и Тенчин - планинската енория

[На стр. 8](#)

Храмов празник в Плевен

На 16 май 2015 г. в Плевен бе отбелаян храмовият празник на черквата „Света Дева Мария от Фатима“. В месеца на Мария отците францискани конвентуалци, които са мисионери тук и имат свой манастир, организираха прекрасно тържество в чест на Дева Мария и на 90-годишния юбилей на отец Асен Генов, за когото те се грижат от няколко години. Литургията, която отслужиха в 11 ч., бе благодарствена - за юбилея на най-възрастния католически свещеник в България и за благоденствието на града. Гости на празника бяха делегация от полския град Плоцк, кметът на село Асеново, представители на Методистката църква и пастор Цветан.

Тържествената литургия бе предстоятелствана от епископа на Никополската епархия Петко Христов. С него съслужиха домакините отец Ярослав, отец Венци, отец Артур и свещениците отец Ремо, отец Димитър, отец Евгений, отец Койчо, отец Страхил, отец Пламен, отец Салваторе, отец Патрик, отец Йосиф, отец Кшищоф, отец Станислав и дякон Владислав.

В началото на службата енорийският свещеник отец Ярослав Барткиевич поздрави епископ Петко, отец Димитър Димитров от енория Генерал Николаево - поканен за проповедник, всички енориashi и гости, дошли на празника. Отец Ярек припомни, че явленията на Божията Майка, случили се преди 98 години във Фатима, са силен вик от небето, един загрижен глас на Небесната Май-

ка, призоваващ към молитва и покаяние. Отец Ярослав припомни другия важен повод за празника - честването на 90-годишния юбилей на отец Асен Генов, единия от последните двама живи духовници, ръкоположени от блажения Евгений Босилков.

Проповед поднесе отец Димитър Димитров. В нея той говори за Божията Майка, за нейната загриженост и закрила над нас, хората. Той поднесе размисли за светилищата на Дева Мария - свети места, в които много силно се усеща Божието присъствие.

[На стр. 10](#)

Един живот

Отец Асен Генов е роден на 12 май 1925 г. Кръстен е на другия ден, 13 май. Учи в семинарията в Свищов, но поради войната ги преместват в село Лъжене (днес село Малчица). Две години служи войник, след което продължава да учи за свещеник в Русе.

Ръкоположен е за свещеник от блажения епископ Евгений Босилков на 4 ноември 1951 г. в родното си село Малчица. Най-напред е назначен в енория „Свети Антон“ в Белене и там служи около година. Следва енория „Света Троица“ в с. Асеново, където работи 11 години. Оттам е преместен в черквата „Рождение на Благена Дева Мария“ в Белене. Следва най-дългата му служба - в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран - 37 годи-

[На стр. 8](#)

**XXXV поклонничество пеша
от Вроцлав до Ченстохова
V поклонничество пеша
от Малко Търново до Созопол**

Благодарността за получено благодеяние от Бог или надеждата да се изпълни никаква молба са били и винаги са добър повод за мнозина да тръгнат на поклонение. Молитвата за едно чудо, което искаме Бог да извърши за нас или за наши близки за някое телесно или емоционално изцерение, за решаване на дилема или желанието просто да се доближим до Бог често са причина да отидем на поклонение, особено когато целта ни е място, което съхранява мощите на светец, или е аязмо, известно с изцеленията. Всяко поклонническо пътуване за нас, християните, е израз на желанието и стремежа ни да срещнем Иисус Христос, Началника на живота, да срещнем Този, Който е „пътят, и истината, и животът“ (Ин. 14, 6).

Тази година духовните упражнения по пътя Вроцлав - Ченстохова (2-10 август) ще се провеждат под наслов „Радостта от Евангелието“. Конференциите и проповедите ще ни запознават с посланието на апостолическо наследство на папа Франциск. „Те ще бъдат един вид подготовка за Световната младежка среща в Краков през 2016 г. - казва отец Томаш Плукарски, пресаташе на поклонението. - Едно събитие не само за младежта, но и за всички вървящи... Тъй като то ще докосне освен младежите и всички нас, размишленията върху този документ на папата ще ни помогнат в по-пълната ангажираност чрез молитва и духовно израстване. Поклонничеството пеша е една добра възможност да си дадем сметка за това.“

Както през миналите години,

Радостта от Евангелието

така и сега нашата българска група се включва към Първа покаятелна група на Вроцлавското поклонничество пеша, предвождана от отец проф. Владислав Волинец, която обикновено наброява 150-200 души, а всички групи заедно обединяват 2-3 хиляди души.

Пътуваме до Полша с автобус, спим в палатки (или квартири), багажът се извозва, освободени сме от организационни такси.

„Кой може да участва в поклонничеството? Почти всеки - няма възрастова граница. Единственото нещо, което трябва да се вземе под внимание, са собствените ни физически способности. Просто бъдете готови за ранно ставане, вървене около 20-30 км на ден и спаване на дисциплина. От опит знаем обаче, че това не е голям проблем - казва Виеслав Вовик, главен координатор. - Струва си още сега да размислим върху участието си в това мащабно събитие.“

Възпрепятстваните да пътуват могат да се включат чрез т. нар. духовно участие, т.е. да преминат духовни упражнения самостоятелно чрез материали, специално подгответи за целта. Около 5000 души от Полша и близо 120 от България използват тази форма за участие в пок-

лонничеството, а също и за участие в заслугите и благодатите от него. Официалният сайт на Вроцлавското поклонение е www.pielgrzymka.pl

Българската група е частично спонсорирана, така че път-

ните разноски на първите 20 души ще бъдат покрити. Повече информация и записвания (включително на духовните участници) - до края на юни на тел. 0988830092, 0897680437 или poklonenie@abv.bg

Приемат се също и SMS-и и e-mail-и с намерения, които искате да представим пред Черната Мадона от Ченстохова.

Тази година честваме малък юбилей - пето поклонничество пеша от светилището на Черната Мадона в Малко Търново до мощите на Йоан Кръстител в Созопол. Ще се задържим един ден при енориашите и отец Роман Котович в Малко Търново, където ще започнат духовните упражнения с духовно бдение, подгответо от общността на Малките сестри на Иисус - духовността на Шарл де Фуко. Както и в предишни години духовните упражнения по пътя ще водят отец Пламен Гечев, отец Лукаш Павицки и дякон Мачей Кот. Както всяка година с благодарност разчитаме на помощта на отците възресенци, капуцини, салезиани и францискани-конвентуалци. Датите на поклонничеството са от 31 август до 5 септември.

Още информация на страницата www.poklonenie.viarvat.bg

Организационен комитет на поклонничества пеша

Честито!

Дългогодишната сътрудничка на в. „Истина-Veritas“ Родица Златева получи почетното отличие „Неофит Рилски“, което се дава на учители, директори на училища и просветители. Родица е удостоена с грамота за работата ѝ като учител в ОДЗ „Знаме на мира“ - Белене.

След кратко „сърфиране“ в интернет се оказа, че тя е и общински съветник от коалиция „Бъдеще за община Белене“. Сигурни сме, че тя навсякъде си върши работата отговорно - както във вестника.

Въпреки че тя участва в списването на католическото издание повече от 20 години, без да се цупи - както се случва по редакциите - за щяло и нещяло (не става дума за случаите, когато имаше право), ние все още не сме я наградили освен с нашето уважение, обич и... искане на още кореспонденции. Но пък нали вярваме, че нашата награда не е от този свят?

Роди, не се обиждай, ако сме пропуснали други твои отличия и отговорни дейности. Ама ти си си виновна - като си скромна и си мълчи...

Бъди жива и здрава и нека Свети Дух те направлява непрестанно по кривулиците на днешното време.

От екипа на в. „Истина-Veritas“

Петровден

От стр. 1

ли е отбележана на тази дата още от първите времена на християнството. В Рим честването е било известно още преди въвеждането на празника Рождество Христово.

Колкото до въпроса „Защо точно 29 юни?“, отговорът е в това, че старата еврейска традиция празнува на 28 Преображението на Мойсей след срещата му с Бог на планината Синай. Петър пък присъства на Преображението Господне на планината Тabor и така паметта на двата епизода ги свързва един с друг.

Но да се спрем на отъкса от Евангелието на Матей, което се чете на този ден (Мт. 5, 14-19), включващо две сцени. Първата е изповядването на вярата от страна на Петър, а

втората е обещанието, дадено на Петър от страна на Иисус. Първата сцена е с подчертан христологичен характер: търсят се различни отговори, които да очертаят образа на Иисус; те съдържат фрагменти на истина или са отчасти верни, но не разкриват специфичната идентичност на Христос. Точният отговор е блестящо формулиран от Петър: „Ти Си Христос, Синът на живия Бог.“ Въпросът е отправен от Христос към всички, но този, който дава пълен и изчерпателен отговор, е Петър, който става така не само говорител на цялата група апостоли, но и тяхен представител. Петър не разпознава в Иисус от Назарет само Месия

На стр. II

Валтер, отец Енцо, отец Патрик, отец Паоло, отец Стефан и дякон Владислав. Проповед на тема „Евхаристия“ поднесе отец Ярослав Бабик. След почиликата по обяд на младите хора бе предложено посещение на Историческия музей в Плевен.

Родица ЗЛАТЕВА

Тръгнах с колелото. В кошницата му сложих Католическия катехизис, по който се бях подготвяла, и усмивката си. Знаех, че днес ще срещна много нови и стари приятели и ще направя нещо добро.

Денят започна с подготовката за групите. Темата - за Евх-

аристията. Не се чувствах най-външа по тази тема, но винаги можех да кажа нещо от личен опит.

Срещата започна с беседа на отец Ярослав Бабик, който с чувство за хумор и на много достъпен език поднасяше информацията. За да обясни по-добре Евхаристията, раздаде хляб, а ние го разделихме помежду си. Запомнихме, че Иисус е и в Светото причастие.

На младежите им тръбват такива хора като този свещник, който да говорят на техния език.

Срещата в моета група беше задушевна и успяхме за кратко време да се опознаем

и сплотим. Разгледахме обикновени въпроси от типа: „За какво мечтаеш?“, „На какво/ко-го се надяваш?“, както и достатъчни и болни може би въпроси: „Изповядвам ли се редовно?“, „Кой е най-силният момент от литургията за мен?“, „Вземам ли Причастие редовно?“.

Чрез споделянията на другите разбрах, че и те като мен имат своите тревоги, проблеми, притеснения и слабости. Но и разбрах, че въпреки различията помежду ни мечтите, надеждите и молитвите на всички достигат до Един, Кой-

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печатар Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

На стр. 7

Католически свят

Франция. Състоя се XVI шампионат по колоездане за католически духовници във Франция. Първият етап бе от 52 км, а вторият - 11 км индивидуално преследване по часовник. Тазгодишната надпревара бе организирана от 30-годишния католически свещеник Силуан Делетраз от епархията на Шартр, който е енорийски свещеник на „Сент Любен“. След етапите духовниците отслужват литургия в населеното място. На финала на състезанието епископът на Шартр Мишел Пансар отслужи тържествена литургия.

+++ Приорът на младежката икуменична общност „Тезе“ монахът брат Алоис е посетил столицата на Беларус Минск и Москва, където се е срещнал с млади християни - членове на общността. Тази година общността празнува три забележителни дати - 100 години от рождението на основателя брат Роже (1915-2005), седемдесет години от основаването на икуменическото сдружение (1945) и десет години от смъртта на брат Роже. В тази организация участват младежи от всички християнски ве-роизповедания - католици, протестанти, англикани, православни.

Германия. Германският кардинал Герхард Мюлер - член на кардиналската реформаторска комисия, се е обърнал към всички германски епископи за по-активно единение с Рим. Той се е изказал по повод на думите на германския кардинал Райнхард Маркс, че „ние не сме филиал на Рим“. Във връзка с предстоящия епископски синод за семейството през октомври т. г. във Ватикан кардинал Мюлер е заявил, че целта на синода е да обяви брака като основа на гражданското общество в единение с Църквата. Църквата не може да промени учението си относно тайнството на брака, относно обещаната вярност до смърт!

+++ Във връзка с икономическата и финансова криза в Гърция германският кардинал Карл Леман е заявил пред вестник „Глаубе унд Лебен“, че излизане на Гърция от Европейския съюз може да се приеме от икономическа гледна точка, но политически погледнато напускането ще се окаже пагубно за цяла Европа заради многообразието на духовното наследство на Гърция. Кардиналът препоръчва това да се избегне с взаимни усилия.

Швейцария. От 6-милионното население на страната над 3,5 милиона са католици; от тях една трета са емигранти, които са се обособили в отделни райони и населени места и живеят според своите обичаи и нрави.

+++ Необичаен подарък от 100 хиляди швейцарски франка е получила швейцарската благотворителна организация „Каритас“. Двама младежи, доброволци на организацията, почиствали боклукийски контейнери и открили в един сак с пране пачка пари - 99 800

франка, и ги предали в полицейския участък. По швейцарските закони загубена вещь, обявена в медите и непотърсена в продължение на един месец, се предава на намерилите я. В случая сумата е предадена на „Каритас“, чито членове са младежите.

Австрия. Католическата мисионерска служба в страната е изпратила за пострадалите от земетресението жители на Непал помощ от над 20 хиляди евро. По данни на организацията всеки четвърти непалец живее в крайна бедност, една пета от населението страда от недохранване, а 40 процента от възрастните са неграмотни.

+++ Епископът на Инсбрук Манфред Шойер е заявил пред австрийския ежедневник „Тагесцайтунг“, че австрийските жени играят огромна роля в обществения живот, а в образованието и възпитанието са „стълбове на религиозния живот в Австрия“. От деветмилионното население на страната над 6,5 милиона са католици.

Еквадор. От 6 до 12 юли т. г. папа Франциск ще посети Южна Америка: от 6 до 8 юли - Еквадор, от 8 до 10 юли - Боливия, от 10 до 12 юли - Парагвай. Вътрешният министър на Еквадор е заявил, че страната му ще осигури за сигурността на папата 18 хиляди полицаи, 100 конни полицаи, 150 полицейски кучета и шест хеликоптера. Роднините и близките на папата от Аржентина ще посетят Парагвай, за да се срещнат с него. Това ще бъде деветото международно пътуване на Светия отец и второто му в Южна Америка. Предвидка се папата да посети родината си Аржентина през 2016 г.

Нигерия. Възпоменатни събрания и литургии отбелзват в страната годишнината от отвличането на 276 момичета от терористичната група „Боко Харам“. Повечето момичета са християнки, от тях една трета са католички. Повече от 50 момичета са успели да избягат, а за останалите няма информация.

Унгария. На III национален конгрес на тема „Църквата и ромите“ са присъствали представители на епархии с преобладаващо ромско население. Отчетена е била голямата дейност на Католическата църква сред това население. Църквата ръководи 20 училища за роми, има ромски духовници и семинаристи, предимно от източен обред. От 11-милионното население на Унгария над 7 милиона са католици.

САЩ. През 2014 г. в страната са ръкоположени над 660 католически свещеници - една четвърт повече от 2013 г. Всеки четвърти свещеник е роден извън САЩ - в Колумбия, Мексико, Филипините, Виетнам, Полша и Нигерия.

Италия. Епископската конференция на Католическата църква в страната е изпратила три милиона евро помощи за пострадалите от земетресението в Непал.

+++ Италианските медиа съобщават, че архиепископът на южноиталианския град Барлета е ръкоположил прежде временно за свещеник неизлечимо болния 38-годишен Салваторе Мелоне. Отец Ме-

лоне страда от рак в последния стадий. Въпреки болестта той е завършил четиригодишните богословски науки и е по-желал да бъде ръкоположен по-рано за свещеник, като е заявил, че „дори един ден да съм свещеник, ще съм щастлив, че съм осъществил Божията промисъл!“ Папа Франциск е позвънил по телефона на новия свещеник и му е дал своя благослов.

+++ Архиепископията на Калабрия е отказала възпоменателна литургия за 70-годишнината от разстрела на Бенито Мусолини (1883-1945). Литургията е била поръчана от деснопартийната организация „Калабрийско движение“, но политици от Демократическата партия и Съюза на бившите партизани остро са противтирали срещу това възпоменаване. Мусолини е управявал като диктатор Италия от 1922 г. до свалянето му от власт от групата на генерал Бадолио през 1943 г. От септември 1943 г. Мусолини е ръководител на т. нар. Република Сало в Северна Италия.

Ватикан. След като Турция счете, че папа Франциск е за-сегнал страната, като е заявил, че тя е извършила геноцид срещу арменския народ, турското правителство е поканило папата да посети павилиона на страната в Милано с цел да намали напрежението между двете страни. Засега няма отговор. Изложението в Милано на тема „Изхранването на света“ ще продължи до 31 октомври 2015 г.

+++ Светият отец е посетил квартиранта на папските гвардейци и пред много гости и близки на гвардейците е осветил новото знаме и герба на новия командир на гвардията Кристофор Граф. Тази церемония се извършва при всяко назначаване на нов командир. Преди клетвата на новите 32-ма гвардейци той се е обърнал към тях и препоръчал да носят у себе си броеница и Евангелие и да се молят при удобен случай. Той ги е прикинал да се грижат и за бедните и като Христови войници да споделят живота на Христос. Но-вото знаме на папската гвардия ще носи фамилния герб на новия командир; горе отляво на знамето е гербът на папата, долу вдясно е гербът на папа Юлий II (1503-1513), който е учредил гвардията в 1506 г. Днес папската гвардия се състои от 110 гвардейци. Те охраняват ватиканския дом „Света Марта“, където живее папа Франциск, грижат се за реда във Ватикан.

+++ В голямата зала за аудиенции Светият отец е организирал благотворителен концерт за бездомни и бедни под мотото „С бедните за бедните“ с участието на оркестър „Джузеppe Верди“ и хора на римската епархия. След концерта повече от 150 души са посетили също безплатно Сикстинската капела и ватиканските музеи.

+++ Папа Франциск е изпратил писмо до генералния настоятел на босоногите кардиналски отец Саверио Канистра във връзка с 500-годишнината от рождението на света Тереза от Авила (1515-1582), в което казва, че нейните трудове са голямо духовно съкровище за ордена. Света Тереза от Авила е канони-

„Знам, че сте по улиците и че се грижите за изпадналите в нужда с делата си - дела на милосърдие и справедливост. Налистина, на улицата човек може да претърпи злополука, но и въкъщи да си остане затворен - това ще му докара болест. Предпочитам Църква, цялата „покрита в синини“, „мръсна“ и „изпоранена“ от това, че е била навън на улицата сред хората, пред една болна Църква. Болна от това, че се е самозатворила и се грижи само за собствената си сигурност. Вие сте „двигател“ на Църквата - „двигател“, „канал“ на любовта, „Каритас“ - „Милосърдие“.

Ако всички вярващи работеха заедно, откликачки с конкретни милосърдни дела... Вие сте тези, които правите така, че Църквата - ден след ден - да е сред хората в света. Помагате на другите да променят живота си. Вие сте солта, квасът и светлината, които като фар дават надежда на този, който е в нужда. За съжаление в наши дни на човека се гледа като на стока за потребление, стока, която да се използва, а после се изхвърля. Заживели сме в „културата за еднократна употреба“, която на всичкото отгоре се пропагандира, така че ние не само живеем в такава култура, но тя е и разпространявана. Тъй че вече не става дума само за явления като експлоатация и потисничество, а за нещо ново. Изключването от групата засяга в самия му корен принадлежността на човека към общество, в което живеем. Изключените вече не са само на дъното на обществото или по неговата периферия, или само лишиени от права. Ами те дори вече не са част от това общество. Те са отхвърлени, изключени от всянакъв вид обществена система. Не става дума дали изключените са експлоатирани или не, а за това, че са „изхвърлени“, че са превърнати в някакъв отпадък, в излишък. Никой човек не бива да бъде превърнат в отпадък и никой не бива да не бъде включен в Божията любов и да не е обект на нашите грижи.

Вие сте ръцете на Исус в света. Вашето свидетелство спомага да се промени ходът на живота на много хора, семейства и общности. Но най-вече вашето свидетелство спомага да се промени и вашето сърце.“

Из проповед на папа Франциск, произнесена на 12 май 2015 г. в базиликата „Свети Петър“ по повод Генералната асамблея на „Каритас Интернационалис“ (12-17 май)

зирана за светица през 1622 г., а папа Павел VI (1963-1978) я въздига през 1970 г. за първата жена - църковна учителка. Тя се почита и от Протестантските църкви.

+++ Папата е телефониран на бившата министърка на външните работи (2013-2014) на Италия Ема Бонино, която е болна от рак. Той й казал: „Дръж се, горе главата!“

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президентъ на Чехия Милош Земан. В половинчасов разговор те са обсъдили въпроса за предстоящото склучване на договор за съвместно сътрудничество в областта на културата, възпитанието и социалната дейност.

+++ През 2017 г. папа Франциск ще посети светилището на Дева Мария във Фатима (Португалия) във връзка със 100-годишнината от явяването на Богородица пред трите овчарчета.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция генералния секретар на ООН Бан Ки-мун, който откри в Папската академия на науките конференция на тема „Околната среда и по-нататъшното развитие“. В половинчасов разговор са били обсъждани въпроси, свързани с посещението и изказването на папата пред Общото събрание на ООН през септември т.г. Разгледани са били и въпросите за борбата с последствията от климатичните промени, за бежанците, за световната криза и конфликтите в света, за бедността. Бан Ки-мун е оценил папата като един от най-важните гласове за социално справедлив и екологичен свят.

Той е заявил, че социалната справедливост, изкореняването на крайната бедност, запазването на околната среда са ценности, които са съвместими с тези на големите религии.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция съпруга на осъдената на смърт католичка Асиа Биби Асик Масих

и дъщеря им Ейсан. Асиа Биби е наклеветена за богохулство срещу Мохамед и осъдена на смърт; лежи в затвора от пет години и очаква окончателното решение на Върховния съд на Пакистан. Папата е обещал да помоли президента на Пакистан да помилва и освободи Асиа Биби, та-кова искане е отправил още папа Бенедикт XVI.

+++ Римският епископ е приел на частна аудиенция шведската кралица Силвия, която участва във Ватикан на световна конференция за развитие на обществото. Разговорът е продължил половин час. Кралица Силвия е германка по произход, била е преводачка, ползва много езици и с папата са разговаряли на испански. Папата я е поздравил за приемането на бежанци и за борбата ѝ срещу трафика на хора. Кралицата, изцяло в черно и с воал, е била придружена от втората си дъщеря Маделайн със съпруга ѝ и единствената ѝ дъщеря Леоноре. Тя е подарила на папата три молитвени книги, издадени от двореца - за деца, младежи и възрастни, както и портрета си в кристална ваза с кралски герб. Папа Франциск ѝ дарил папски медальон и немско издание на апостолическото напътствие „Радостта от Евангелието“.

+++ По данни на информационната агенция Фидес днес католическите свещеници в целия свят са 415 848; те обслужват 1,284 милиарда вярващи.

+++ Агенция Фидес публикува прогноза за вярващите в Европа през 2050 г. и ги сравни с данните от 2010 г. - през 2010 г. християните са 75% от населението, през 2050 г. те ще бъдат 65%; мюсюлманите са 5,9%, а ще станат 11,4%; без определена верска принадлежност са били 18,7%, а ще бъдат 23,3%.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Папска була за извънредния юбилей на Божието милосърдие

Франциск, епископ на Рим,
слуга на Божиите слуги

На всички, които ще четат
това послание - благодат,
милост и мир

(Продължава от бр. 5)

Желаем да живеем тази юбилейна година в светлината на словото на Господ - милосърдни като Отца. Евангелистът ни предава поучението на Иисус, Който казва: „И тъй, бъдете милосърдни както и вашият Отец е милосърден“ (Лк. 6, 36). Това е програма за живот - толкова ангажираща, колкото и богата на радост и мир. Заповедта на Иисус е към всички, които слушат Неговия глас (виж Лк. 6, 27). За да бъдем милосърдни, на първо място трябва да слушаме Божието слово. А това означава да си припомним важността на мълчанието при размишляване на Словото, което ни се пропъзгасява. По този начин е възможно да се съзерцава Божието милосърдие и да се приеме като начин на живот.

Поклонничеството е присъщ белег за Светата година, защото е образ на пътя, който всеки човек изминава по време на земния си живот. Животът е едно поклонничество и всеки човек е пътуващ поклонник (виж Габриел Марсел „Homo viator“ - бел. прев.), поклонник, който извървява пътя си до достигане на жадуваната цел. За да стигне до Светата врата в Рим или на някое друго място, всеки трябва да извърши според силите си едно поклонничество. То ще бъде знак, че и милосърдието е цел за постигане, която иска ангажираност и жертви. Следователно поклонничеството трябва да служи като стимул за обръщане - преминавайки през Светата врата, ще се оставим да бъдем прегърнати от Божието милосърдие и ще се ангажираме да бъдем милосърдни с другите както Отец е милосърден към нас.

Господ Иисус ни посочва етапите на поклонничеството, чрез които е възможно да постигнем тази цел: „Не съдете и няма да бъдете съдени; не осъждайте и няма да бъдете осъдени; прощавайте и простени ще бъдете; давайте и ще ви се даде: мярка добра, на тъпкана, стърсена и препълнена ще изсипят в пазвата ви; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“ (Лк. 6, 37-38). Иисус казва преди всичко да не съдим и да не осъждаме. Ако не желаеш да бъдеш съден от Бог, тогава не ставай съдия на своя брат. Всъщност хората със своите отсъждания се спират на повърхностното, докато Отец вижда съкровеното. Колко зло вършат думите, когато са продиктувани от ревност и завист! Да злословиш за брат си в него отсъствие е равносилно да го представиш в лоша светлина, да накърниш неговата репутация и да го оставиш на произвола на клюките. Не съди и не осъждай означава в

позитивен план да умееш да забележиш доброто, което съществува у всеки човек, и да не позволиш той да страда заради нашите непълни познания и нашата презумпция да знаем всичко. Но това все още не е достатъчно, за да се изрази милосърдието. Иисус иска също така да се прощава и да се дарява. Да бъдем инструменти на прошката, защото първи сме били простени от Бог. Да бъдем щедри по отношение на всички, съзнавайки, че Бог великодушно пръска Своето благоволение над нас.

„Милостиви като Отца“ следователно е мотото на Светата година. В милосърдието имаме доказателство за това колко ни обича Бог. Той дава всичко от Себе Си, дава Себе Си завинаги, безусловно, безкористно, без да иска нищо в замяна. Идва ни на помощ, когато Го призовем. Красиво е, че ежедневната молитва на Църквата започва с тези слова: „Побързай, Боже, да ме избавиш, побързай, Господи, да ми помогнеш“ (Пс. 69, 2). Помощта, която молим, е вече първата стъпка на Божието милосърдие към нас. Той ни идва на помощ, за да ни спаси от състоянието на слабост, в което живеем. И Неговата помощ се състои в това - да ни помогне да усетим Неговото присъствие и близост. Ден след ден, докосвани от Неговото състрадание, можем и ние да станем състрадателни към всички.

През тази Света година бихме могли да се научим да отворим сърцата си за онези, които живеят в най-окаяните окрайници на човешкото съществуване, които често са създадани по драматичен начин от модерния свят. Колко недоимък и страдание съществуват в днешния свят! Колко рани са оставили белези у мозозина, които вече са изгубили гласа си, понеже техният вик е загълхнал и изгаснал поради безразличието на богатите народи. През този юбилей Църквата още повече ще бъде призована да лекува тези рани, да ги облечава с елея на утешата, да ги превърза с милосърдието, да ги лекува със солидарността и необходимото внимание. Да не изпадаме в безразличието, което унижава и осърбява, в навика, който упоява душата и пречи да се открие новостта, в цинизма, който руши. Нека отворим очите си, за да видим нищетата, окаяността на света, раните на толкова братя и сестри, лишените от достойнство, и да се почувствуем предизвикани да чуем техния вик за помощ. Нека нашите ръце да уловят техните ръце и да ги прегърнем, да да усетят топлината на нашето присъствие, приятелство и братство. Нека техният вик за помощ да стане наш и заедно да можем да строим бариера на безразличието, което често царува, за да крие лицемерието и егоизма.

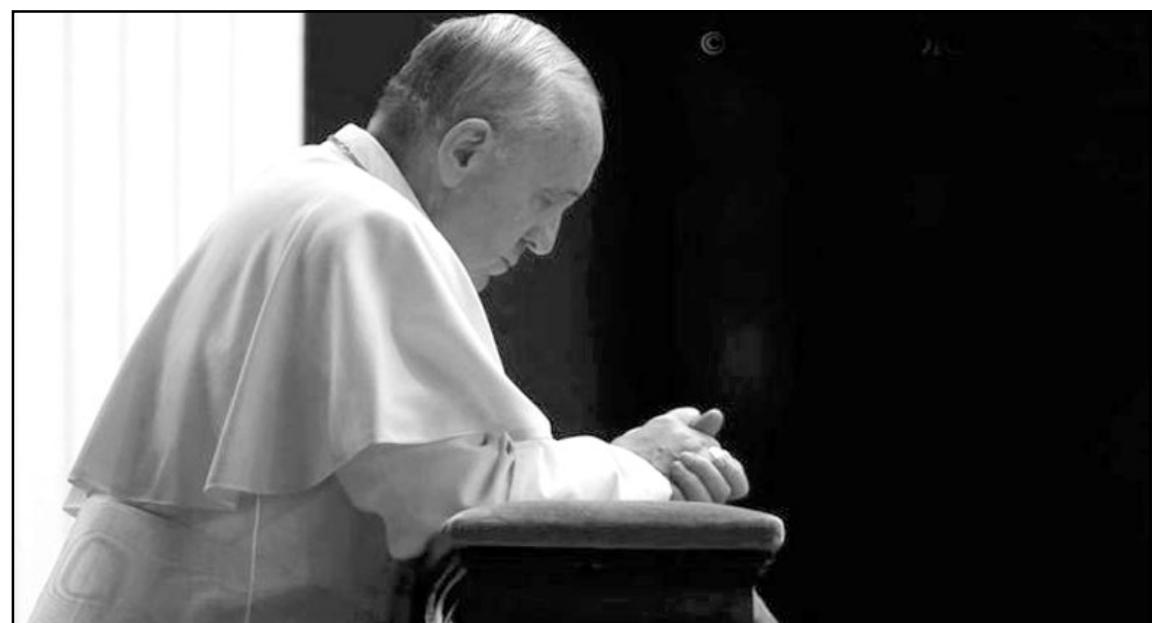
Голямото ми желание е християнският народ да размишлява през юбилейната година над делата на телесното и духовното милосърдие. По този начин ще събудим съвестта си, която често дреме пред драмата на бедността, и ще можем да навлезем още

по-дълбоко в сърцето на Евангелието, където бедните са привилегированы в Божието милосърдие. Поучението на Иисус ни представя тези дела на милосърдие, за да можем да си дадем сметка живеем ли като Негови ученици. Нека открием отново делата на телесното милосърдие - да дадеш хляб на гладния, да напоиш жадния, да облечеш голяния, да приемеш странника, да помогнеш на болния, да посетиш затворника, да погребеш мъртвия. И да не забравяме дела на духовното милосърдие - да посъветваш съмняващия се, да поучиш невежия, да укориш грешника, да утешиш

дем съдени според любовта.“

В Евангелието от Лука намераме един друг важен аспект, за да живеем с вяра предстоящия юбилей. Евангелистът разказва, че една събота Иисус се връща в родния си град Назарет и според общая влиза в синагогата. Викат Го да чете Светото писание и да го тълкува. Откъсът е от книгата на пророк Исаия, където е написано: „Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ Мене помаза да благовестя на бедни, прати Мене да изцелявам съкрушени по сърце, да проповядвам на плени освобождение и на затворници - отваряне на тъмница, да проповядвам благоприятната Господня година“ (Ис. 61, 1-2). Благоприятна, т.е. милосърдна година - това е известено

MISERICORDIAE

плачещия, да простиш обидите, да понасяш търпеливо досадния, да молиш Бог за животите и за покойните.

Не можем да избягаме от Господните слова и въз основа на тях ще бъдем съдени: дали сме нахранили гладния и напоили жадния; дали сме приели странника и облекли голяния; дали сме имали време да посетим болния и затворника (виж Мт. 25, 31-45). Също така ще бъдем питани дали сме помогнали на близния да излезе от съмнението, когото оплита човека в мрежите на страха и често причинява самота; дали сме били способни да победим невежеството, в което живеят милиони хора - особено децата, лишени от необходимата помощ, за да бъдат избавени от бедността; дали сме могли да бъдем близо до човека, който е самoten и страда; дали сме простили на онзи, който ни е обидил, и сме отблъснали всяка форма на злопаметност и омраза, който водят към насилие; дали сме били търпеливи по примера на Бог, Който е толкова търпелив с нас; дали сме доверили на Бог в молитвите си нашите братя и сестри.

Във всеки от тези „най-малки братя“ присъства самият Христос. Неговото тяло става отново видимо като едно тяло - измъчвано, изранено, бичувано, съблечено, в бягство... За да бъде припознат от нас, за да Го докоснем и да Го обгрижим. Да не забравяме думите на кармилския свещеник и църковен учител свети Йоан от Кръста: „В заплата на нашия живот ще бъ-

от Господ и това ние желаем да живеем. Тази Света година носи в себе си богатството на мисията на Иисус, която нарина израз в думите на пророка - да занесем една дума и един жест на утеша за бедните, да възвестим освобождане на всички, които са затворници и роби на новите форми на потисничество в модерното общество; да възвърнем зрението на онзи, който не може да вижда, понеже се е прегърбил и не може да вдигне погледа си; да възвърнем досстойнството на онзи, които са били лишени от него. Проповедта на Иисус оживява по един осезаем начин в отговорите, които християнската общност, Църквата дава с вяра чрез свидетелствата. Нека ни придружават думите на апостола: „Дарител ли си, дарувай просто сърдечно; благотворител ли си, благотвори на драго сърце“ (Рим. 12, 8).

Великите пости през тази юбилейна година да бъдат живени по един по-задълбчен начин - като едно сильно време за отслужване и живеење на Божието милосърдие. Върху колко страници от Светото писание можем да размишляваме през седмиците на постното време, за да открием милосърдното лице на Отца! С думите на пророк Михей можем и ние да повторим: „Кой Бог е като Тебе, да прощава беззаконие и да не смята престъплението на остатъка на Своето наследие? Той вечно се не гневи, защото обича да се смилява. Той пак ще се смили над нас, ще изглади нашиите беззакония. Ти ще хвърлиш

какже: ето Мене! Кога отстраниш из сред себе си ярема, престанаш да вдигаш пръст и да говориш осърбително, и отдаеш на гладния душата си и нахраниш душата на страдалеца, тогава твоята светлина ще изгрее в тъмнината, и мракът ще бъде като пладне; и Господ ще ти бъде винаги водач, и във време на суша ще насища душата ти и ще угочи костите ти и ти ще бъдеш като напоена с вода градина и като извор, чийто води никога не пресекват“ (Ис. 58, 6-11). Инициативата „24 часа за Господ“ да се отслужва в петък и събота, които предшестват четвърта постна неделя, и тази инициатива да се разраства в епархиите по света. Много хора отново се приближават до тайнството на помирението (изповедта - бел. пр.) и сред тях има много младежи, които по този начин намират пътя, по който да се завърнат при Господ, да преживеят един момент на силна молитва и да преоткрият смисъла на своя живот. Да поставим отново в центъра по убедителен начин тайнството на помирението, за да даде на човеци те възможността лично да се докоснат до величието на Божието милосърдие. То ще бъде за всеки разкайващ се грешник извор на истински вътрешен мир.

Не ще се уморя никога да настоявам изповедниците да бъдат един истински знак на милосърдието на Отца. Да си изповедник - това не се импровизира. Изповедник се става, когато ние преди всичко осъзнаем греховете си и ста-

нем разкайващи се грешници в търсene на прошката. Да не забравяме никога, че да бъдеш изповедник означава да участвуши в самата мисия на Иисус и да станеш конкретен знак на приемственост на една Божия любов, която проща и спасява. Всеки от нас, свещениците, е получил дара на Светия Дух за опрощаване на греховете, за което сме отговорни пред Бог. Никой от нас не е господар на тайнството изповед, а е верен служител на Божията прошка. Всеки изповедник ще трябва да приема вярващите като бащата от притчата за блудния син - един баща, който тича да посрещне блудния си син, нищо, че той е прахосал своя дял от наследството. Изповедниците са призовани да притиснат до

ключие е призван да чуе и приеме призыва на Милосърдието. Мисионерите да живеят този призив, като знаят, че съзерцават лицето на Иисус, Който е „милостив и верен първосвещеник“ (Евр. 2, 17).

Моля моите събрата епископите да поканят и да приемат тези мисионери на милосърдието, за да бъдат преди всичко убедителни проповедници на това милосърдие. Да се организират в епархиите „народни мисии“, за да могат тези мисионери да възвестяват радостта от Божията прошка. От тях ще се иска да отслужват тайнството на помирението за народа, та благодатното време, дарено ни през юбилейната година, да позволи на толкова чеда, отдалечили се от Бог, да намерят пътя за връщане

VULTUS

себе си този разкайващ се син, който се връща у дома, и да изразят радостта си, че са го намерили. Да не се уморяват да отидат да посрещнат другия син, по-големия, останал отвън и неспособен да се радва за върналия се брат, за да му обяснят, че неговата строга присъда е несправедлива и няма никакъв смисъл пред милосърдието на Отца, което е безгранично. Изповедниците да не поставят неуместни въпроси, а като бащата от притчата да прекъснат изказването, подгответо от блудния син, за да могат да уловят в сърцето на всеки разкайващ се грешник призыва за помощ и молбата за прошка. В заключение изповедниците са призвани да бъдат винаги, навсякъде, при всички обстоятелства и въпреки всичко знак за първенството на Божието милосърдие.

През Великите пости на тази свята година имам намерението да изпратя мисионери на милосърдието. Те ще бъдат като знак за майчиното внимание на Църквата към Божия народ, за да може да се обогати с богатствата на това тайнство (изповедта - бел. пр.), така важно за нашата вяра. Тези мисионери ще бъдат свещеници, на които ще дам властта да прощават и грехове, които са опрощавани само от Апостолическия престол, за да стане явна широтата на техния мандат. Ще бъдат преди всичко жив знак за благостта, с която Отец посреща и приема всеки, който търси Неговата прошка. Ще бъдат мисионери на милосърдието, защото ще бъдат за всички творци на среци, изпълнени с човечност, извор на освобождане от греха, богати на отговорност, за да се превъзмогнат пречките и да се започне отново истинският живот, принесен в тайнството кръщене. Тези мисионери ще се водят в мисията си от думите на апостола: „Защото Бог затвори всички в непокорство, та всички да помилува“ (Рим. 11, 32). Всъщност всеки от нас без из-

уприцята. Тази гниеща рана на обществото е един съмртен гръх, който крещи към Небето, понеже разяжда самите основи на личния и обществения живот. Корупцията пречи да се гледа бъдещето с надежда, защото със злоупотреби и алчност руши плановете на слабите и притиска най-бедните. Корупцията е зло, което се загнездва в ежедневните жестове, за да се прояви по-късно в обществените скандали. Корупцията е едно упоросътво в греха, което цели да замести Бог с илюзията на парите като проява на могъщество. Тя е дело на тъмнината, подкрепяно от подозрението и интригата. *Corruptio optimi pessima* (И най-добрата корупция е най-лошото нещо - бел. ред.) казваше с право свети папа Григорий Велики, за да покаже, че никой не е застрахован от изпадане в това изкушение. За да я изкореним от личния си и от обществения живот, са необходими благоразумие, бдителност, законност, прозрачност, свързани с кураж да се разкрива корупцията. Ако не се борим открито с нея, рано или късно тя ни прави съучастници и разбива живота ни.

Това е благоприятното време, за да променим живота си! Това е времето да оставим Бог да докосне сърцето ни. Изправени пред извършеното зло, пред тежките грехове, нека се вслушаме в плача на невинните хора, на които се ограбили благата, достойността, чувствата, самия живот. Да упорстваме в греховете си е само източник на илюзия и на тъга. Истинският живот е нещо доста различно. Бог не се уморява да държи десница Си над нас. Винаги е благоразположен да ни изслуша, а също и аз съм готов да ви изслушам, както и моите събрата епископи и свещеници. Достатъчно е само да приемете призыва за обръщане към Бог и да се поставите под Неговата правда, докато Църквата ви предлага милосърдие.

Не би бил безполезно в този контекст да се спрем на връзката между справедливостта и милосърдието. Това не са два аспекта в противоречие помежду си, а две измерения на една реалност, която се развива прогресивно, докато достигне своя връх в пълнотата на любовта. Справедливостта е фундаментално понятие за гражданското общество, когато обикновено се има предвид правният ред, чрез който се прилага законът. Като справедливост се разбира също и че на всеки следва да

Молитва за Годината на милосърдието

Господи Иисус Христе,
ти ни учеше да бъдем милостиви като Небесния Отец
и ни казваше, че който види Теб, вижда и Него.

Покажи ни лицето Си и ние ще намерим спасение.

Твой любящ поглед
освободи Закхей и Матей от робството на парите;

избави прелюбодейката и Мария Магдалена от това

да търсят щастето само в едно същество;

накара Петър да плаче след своето предателство

и обеща Раи на разкаяния се разбойник.

Нека чуем думите Ти към самарянката така,

съкаш са отправени лично към нас:

„Да би знаяла дара Божий!“

Ти си видимият лик на невидимия Отец,

на Бог, който показва всемогъществото Си

преди всичко с прошката и милосърдието.

Направи Църквата да стане за света Твой видим лик -

ликът на нейния възкръснал и прославен Господ.

Ти пожела и Твоите служители да проявяват слабост,
та да изпитват искрено съчувствие към онези,

които живеят в невежество и заблуда.

Стори всеки, който се обръне към тях,
да се почувства очакван, обичан и получил прошка от Бог.

Прати Духа Си и дари на всички нас Неговото помазание,
така че юбилеят на милосърдието да стане

благоприятна Господня година

и Твоята Църква да носи с нов ентузиазъм

Благата вест на бедните,
да възвестява свобода на затворниците и потиснатите

и да отваря очите на слепите.

За това Те молим,
чрез застъпничеството на Мария, Майка на милосърдието,

Ти, Който живееш и царуваш с Отца

в единство със Светия Дух през всички векове на вековете.

Амин!

По www.catholic-news.bg

се даде онова, което му е дължимо. В Библията доста пъти се говори за Божията правда и за Бог като Съдия. В Писанието справедливостта се разбира като цялостно спазване на Божия закон, а животът на всеки вярващ израилтянин следва да отговаря на десетте Божи заповеди. Това разбиране за справедливост е причинило и чести запитания в легализъм (бел. ред. - поведение, което само външно се съгласува с общоприетите морални изисквания, но не отговаря на истинския дух на нравствеността), като се скрива оригиналният смисъл и се затъмнява дълбоката стойност, която носи в себе си справедливостта. За да се превъзмогне това виждане, би трябвало да си припомним, че в Светото писание справедливостта се разбира основно като състояние, при което се оставяш с вяра на Божията воля.

От Своя страна Иисус говори многократно за важността на вярата - повече, отколкото за спазването на закона. В този смисъл трябва да разбираме думите Му, когато се намира на трапезата с Матей и други митари и греш-

ници и казва на фарисеите, които не Го приемат: „Идете и се научете що значи „милост искам, а не жертва“. Защото не съм дошъл да призовава праведници, а грешници към покаяние“ (Мт. 9, 13).

Пред съхващането за една

справедливост като просто спазване на закона, който съди,

като разделя хората на праведни и грешни, Иисус ни представя големия дар на милосърдието, което търси грешниците, за да им предложи прошка и спасение. Така се разбира, че заради тази освобождаваща перспектива и този извор на обновление Иисус е отхвърлен от фарисеите и законните.

Последните, за да останат

верни на Закона, само това

правеха плащите на хората, правейки така безполезна ми-

лостта на Отца. Призовът за

спазване на Закона не може

да възпрепятства вниманието към нуждите, които определят човешкото достойнство.

Иисус се позавава на пророк

Осия - „милост искам, а не жер-

тва“ (Ос. 6, 6), и това е много

важно. Иисус потвърждава, че

отсега нататък правилото за

живот на Неговите ученици

трябва да бъде онова, кое-

то предвижда първенство на

милосърдието, както самият

Той свидетелства, като споде-

ля масата с грешници. Още

веднъж милосърдието ни е от-

крито като основно измерение

в мисията на Иисус. То е истин-

ско предизвикателство спря-

мо Неговите събеседници, ко-

то стигат до формалното за-

читане на Закона. А Иисус ми-

нава отвъд закона; това, че

Той споделя трапезата с оне-

зи, които Законът нарича

грешници, ни дава да разбере-

рем докъде стига Неговото

милосърдие.

Превел: отец Койчо ДИМОВ,

еворийски свещеник

в с. Бърдарски геран

(Следва)

Президентът на ФИФА Сен Блатер е Вярващ католик

много световно-известни личности и в тази връзка съм длъжен да спомена и най-великата личност в днешния свят - папа Франциск, бивш футболист и по-настоящем ревностен привърженик на футбола. Прекланям се пред този величествен човек.

Петър КОЧУМОВ

„Каритас“ - едно човешко семейство

Всяко получено добро поражда ново добро

Една от дейностите на енорийската „Каритас“ в Малко Търново е насочена към осигуряване на психологическа, педагогическа и социална подкрепа на деца в рисък от отпадане от училище, бедност, насилие, агресивно поведение. Освен на децата се оказва подкрепа и на техните семейства.

Заниманията с децата се осъществяват в център „Цветница“, който с широко отворените си врати приютива децата и им показва света - цветен и шарен, какъвто би трябвало да бъде за всяко дете. В центъра работят психолог, музикален терапевт, педагог. „Енорийският свещеник отец Роман е непрекъснато сред децата, отделя време и за родители им“ - споделя Мария Димиева, ръководител на центъра и енорийски отговорник на „Каритас“ - Малко Търново. „Доброволците от енорията също много помагат, помощта им е от огромно значение за нас“ - добавя тя.

Всяко дете, прекрачило прага на центъра, носи своята лична история. История, която отец Роман и сътрудниците в „Цветница“ изслушват, разбират и прегръщат. Впоследствие със силата на любовта, която дължим на близкия, те укрепват крехкото съзнание на детето, вливат сили в прекършните мисли на неговите родители и им помагат да разширят хоризонтите на личната си история с ясното осъзнаване, че пътят, който тя ще поеме, зависи от тях самите.

„Срещали сме деца и семейства с много тежки съдиби. Това, което ми дава силни, е, когато след ежедневната работа с тях виждам, че настъпва промяната и те самите вече имат друго отношение - най-напред към себе си, впоследствие и към живота си“ - споделя Мария Димиева и разказва една от личните истории, които силно са я докоснали, тази на 8-годишния Мартин.

„Преди повече от година в един мрачен дъждовен следобед вратата на центъра отвори едно дребничко, окъсано, рошаво момче. Промърмори нещо като „Добро утро“ и остана мълчаливо до вратата. След няколко минути успя да каже нещо несвързано и мина доста време, докато разберем, че иска да посещава заниманията в „Цветница“. Така започна нашата история с Мартин.“

Оказа се, че е от едно от

най-бедните семейства в ромската махала. Бащата е имал други жени, има и други деца, които се оправяват, както могат. Майката също е имала друго семейство. Децата от предните й съжителства са предадени за отглеждане на държавата и настанени в социални институции. С бащата на Мартин имат 3 деца - най-големият е Мартин, на 8 години. Ивана е на 6 години - слънчево момиченце, винаги усмихнато, независимо че е със сериозно заболяване и висока степен на инвалидност, а най-малката е на 1 годинка.

И двамата родители са полуграмотни, нямат собстве-

„Каритас“ в енорията

но жилище, нямат постоянни доходи освен детските добавки и пенсията за инвалидност на Ивана. Търсят каквото и да е да свършат по къщите, случвало се е и да „си приберат“ от някой двор нещо, което да продадат, за да нахранят децата.

Самоинициативата на Мартин „да се запише“ в центъра срецна голяма съпротива от бащата. Мартин, въпреки че е доста дребен и слабичък, всеки ден след училище работеше и неговото отсъствие се отразяваше на изхранването на семейството. Сблъсъци имаше и между Мартин и други деца в центъра - не го приемаха, не желаяха да сядат до него по време на груповите занимания, защото е „мърсен и окъсан“. Използваша всяка възможност да останат насаме с него, за да го обиждат и гонят. Но той упорито, мълчаливо, с наведена глава и мрачен поглед всеки ден пристигаше. Първите месеци често е идвал уморен, преработен, криеше брадвата под терасата на центъра, вземаше мълчаливо книгата и тетрадката и сядаше да си изпълни задачите за деня.

Няма да забравя погледа му и крещящото мълчание от онези първи месеци. Осъзнаващите обидите и презрението. Няма да забравя и гладните му очи - имаше дни, в които се оказа, че нищо не е ял. Искаше само парче хляб, така казваше: „Ям парче хляб.“ Оказа се, че има и друг проблем - баща му често го бие.

Бащата продължи да създава проблеми до края на лятото. Момчето бе определено за участие в детския пленер на „Каритас“ - София, баща му обаче каза, че няма да го пусне. С немалко усилия успяхме да смишим бащината съпротива и Мартин замина за първи път в живота си на лагер, на море. Оттам се завърна с голяма

усмивка и изправена глава.

Мисля, че през декември момчето Мартин от началото - когато за първи път прекрачи прага на „Цветница“ - изчезна. Има друго момче със същото име. Когато започне да се смее, заразява всички със смяха си. Всеки ден е на училище, всеки ден в „Цветница“. Един от най-добрите ученици в класа. Най-доброят в класа по математика. Добре облечен, чист, с прическа. Оказа се, че е красиво момче, дори стана и суетен. Помага на новите деца, на тези, които не знаят как да се справят с компютъра, с интернет. Научи се да кара велосипед и много други неща, които трябва да научи едно момче на 8 години - часовника, календара, сезоните, конструктори и най-вече, че всяко дете освен задължения има и права, че много хора обичат децата в центъра и много хора ни помагат, че трябва и ние да помагаме на хора, които имат нужда.

Преди месец Мартин и още две деца от центъра карат велосипеди на съседната улица. Стават свидетели и участници в история, която съм сигурна, че няма да забравят. На възрастна жена ги прилошава и припада на улицата. Минават автомобили, минават хора, никой не спира да помогне. Децата се сепват, спират на място, в следващия момент се впускат към падналата старица. Успяват да я вдигнат и да я придружат до дома и веднага идват да ни обяснят и настояват да проверим какво се случва с жената и да я помогнем.

След още няколко дни от други деца научихме още една история с Мартин - пред магазин намира 40 лв. Независимо че няколко други деца го убеждават да си разделят парите, Мартин отива и ги предава в най-близкия магазин. Нямаше хвалби, изтьквания. Когато

по-късно говорихме с него, за да му предадем, че това са били парите за лекарства на болен възрастен човек, момчето прие това, което е направило, за нещо естествено и излишно да се коментира - това е правилното.

Преломен момент за Мартин беше и участието му в нашата велиденска инициатива - участва в пригответо на козунаци и обредните хлябове, боядисването на яйцата и в една от групите за разнасянето на пакетите за болни, самотни възрастни хора. Много домове посетиха децата - сами, без никак от екипа ни да ги придружава, и много дълбоко бяха докоснати от историята на всеки човек, от това как са ги посрещнали, от сълзите и благословията на хората, от последвалите отзиви, предадени в „Цветница“. Мартин често си спомня и разказва за хората, които са посетили.

Подкрепа оказахме и на майката, бащата и сестричките на Мартин. Майката включихме в родителските групи в „Цветница“. Всяка седмица посещава центъра, споделя за проблеми, за радостни събития с децата, интересува се от Мартин, който във всички събития на „Цветница“ е активен участник. Бащата също започна да се отбива в центъра. Загрижен е за сина си и не го натоварва с тежка работа. При последната ни среща сподели, че най-важно е Мартин да учи и да не върши глупости, да не стане като него.

С Ива работиха специалистите от „Цветница“ и тя вече посещава детската градина, а скоро ще бъде и част от нашата нова група деца. И трите деца са чисти, добре облечени, спретнати. Бащата и майката вече проявяват интерес и грижи за децата си. И най-важното - вярват, че всяко получено добро поражда ново добро и променя истории.

*Имената на децата в текста са променени.

„Каритас“ в България

Епископ Петко Христов продължи ангажираността си към „Каритас“ - България, като пое още един мандат за президент на федерацията. Делегатите на 33-тата национална конференция благодариха на епископа за подкрепата, която оказва на мрежата на „Каритас“ в България. Конференцията се проведе на 22 май 2015 г. в енория „Дева Мария от Фатима“ - Плевен.

„Каритас“ по света

✓ На 12 май 2015 г. с тържествена литургия в базиликата „Свети Петър“ в Рим папа Франциск откри XX генерална асамблея на „Каритас Интернационалис“. „Участващи в мисията на „Каритас“ не е обикновен служител, а свидетел на Христос - подчертава папата в проповедта си. - Той е човек, който търси Христос и оставя да бъде търсен от Него; човек, който обича с духа на Христос, с духа на безкористността и духа на дарението. Всички наши стратегии и проекти ще останат празни, ако не сме изпълнени с тази любов. Но не нашата любов, а Неговата. Или още по-добре - нашата любов, която е изчистена и укрепена от любовта на Христос.“

✓ Кардинал Луис Антонио Тагле от Манила, Филипините, е новият президент на „Каритас Интернационалис“. Той беше избран от XX генерална асамблея на конфедерацията, която се проведе в Рим от 12 до 17 май.

✓ Световното семейство на „Каритас“ подкрепя хората, пострадали при земетресението, разтърсили Непал на 25 април и на 12 май. Информация за оказаната помощ, лични истории на пострадали хора и начините, по които всеки може да изрази съпричастността си, могат да бъдат открити на сайта на „Каритас“ - България: www.caritas.bg.

Година на богоизвикателният живот

„Днес много хора са озадачени и се питат: За какво служи посветеният живот? Защо да избереш този начин на живот, когато има толкова неотложни нужди в областта на благотворителността и на самата евангелизация, на които човек може да откликне и без да поема конкретните ангажименти на посветения живот? Посветеният живот не е ли един вид „прахосване“ на човешка енергия, която според критериите за ефикасност би могла да се употреби за по-голямо добро в полза на човечеството и на Църквата?“

С тези предизвикателни въпроси папа Йоан-Павел II започва заключителната част на своето апостолическо настъпление *Vita consecrata*, отправено към Божия народ и особено към всички посветени още през 1995 г. Днес, двадесет години по-късно, те не са по-малко актуални нито по-малко предизвикателни. Напротив! И ако папата ги прилага, като има предвид богоизвикателният живот като цяло, колко повече те придобиват сила и актуалност, когато мислим за съзерцателния, клаузурен живот на монаси и монахини, които дори не излизат от четирите стени на манастирите си и които в очите на света не правят нищо полезно за човечеството. Какъв смисъл има такъв живот?

Нека да оставим папата да продължи: „Тези въпроси се дават по-често в наше време вследствие на утилитарната и технократска култура, която е склонна да оценява значение то на нещата и дори на хората във връзка с тяхната незабавна „ползтврност“. Но такива въпроси винаги са съществували, както се вижда от евангелския епизод за помазването във Витания: „Мария, като взел пристрастие към миро от чист и скъпоценен наред, помаза нозете на Исус и ги изтри с косата си; и къщата се изпълни с благоухане от мирото“ (Ин. 12, 3). На Юда, който се оплакваше от такова прахосване, под предлог за нуждите на бедните, Исус отговори: „Остави я“ (Ин. 12, 7).“

Въщност според ориенталските обичаи само най-почетните гости са били посрещани, като са ги поръзвали с няколко капки от наредово масло върху главата и брадата. От жеста, който прави жената от Евангелието, ясно се вижда нейното отношение към Исус – колко много тя Го ценя, кой е Той за нея; тя не Го удостоява само с няколко капки, но буквально излива мирото върху нозете му (според двама от евангелистите – върху главата му). Тя прекали. И за присъстващите на събитието това бе очевидно безумно прахосване; свети Марко отбелязва, че те заедно с Юда възнегодуваха и възроптаха (вж. Мк. 14, 3-6).

Така и клаузурният живот за мнозина изглежда напълно безсмислен, безполезен, неефективен. Прахосване на живот, на човешка енергия, на млади сили, таланти, способности... Напускаш близките си, приятелите, дори страната си,

културата си, оставяш професионалната си кариера, напускаш всичко, което е било „твой дом“, и се затваряш за цял живот в един манастир, откъдето повече няма да излезеш дори за да посетиш най-близките си, дори за да погребеш родителите си. Не е ли прекалено много? Не е ли твърде безумно?!

Да, безумно е. Но Божият любов, стигнала заради нас до безумството на кръста (срв. 1 Кор. 1, 18-24), не заслужава ли безумен отговор? Както този на жената от Витания? Синоптиците записват, че веднага след нейния жест към Исус Юда отива и предава Учителя си за тридесет сребърника, което е било цената на един роб (вжж. Мт. 26, 14-16). Какъв парадокс! Само минути преди това той негодува заради прахо-

ните на сърцето си от красотата и добротата на Господ, това, което може да изглежда прахосване в очите на хората, е очевиден отговор на любовта, това е израз на въодушевена благодарност за това, че е бил допуснат по един съвсем специален начин до познанието на Сина и до споделяне на божествената му мисия в света.“

Останалите, оставили се да бъдат докоснати от Любовта Божия, макар и не призовани да поемат по същия път, може би ще разберат нещо, може би... Но дали разбират или не, то на всички Исус казва и днес същото, което е чул Юда и останалите негодуващи във Витания: „Остави я. Оставете я. Тя извърши добро дело за мен.“

бе си тайната на всички тези „скъпоценни“ като мирото неща, „прахосани“ от любов към Него, от които съзерцателните души доброволно се отказват. Споменът за това благоухание винаги ще дава на сърцата им една вътрешна сигурност, че всичко, което те „прахосват“ заради Господ, носи плод. Че нито една жертва не е напразна. Че нищо „разлято“ върху краката на Исус, не се губи, но се преобразява в благоухание, което изпълва Църквата, което привлича душите към Него.

Б евангелски разказ за помазването във Витания свети апостол Марко споменава обаче още един детайл, който другите евангелисти не са записали: „И когато Той беше във Витания и седеше на трапезата в къщата на Симона прокажения, дойде една жена, която имаше алабастрен съд с миро

само на Тебе, не искам нищо да запазя за себе си, но всичко, което имам и което съм, да принадлежи на Тебе, до последната капка. И себе си да загубя.“

Тук е невъзможно човек да не помисли за псалм 31, в който може да се намери и следният стих (12): „Аз съм като разбит съсъд.“ И ако скъпоценното миро е образ на всички неща, които съзерцателната душа изоставя заради Господ, то счупеният съд представлява самата нея. И докато този съсъд не бъде разбит, жертвоприношението на живота няма да е истинско всесъждане без остатък.

Но ако жената от Витания, напускайки себе си, е успяла да го извърши великолепно в един миг, то ние, бедните, обикновено имаме нужда от много време и много борби и то да разчупване става „малко по

За да се изпълни домът с благоухание...

саното според него миро, кое то иска да се продаде скъпо, за повече от триста динари (вжж. Мк. 14, 5). А сега оценява Учителя си за тридесет сребърника, което е било цената на един роб (вжж. Мт. 26, 14-16). Какъв парадокс! Само минути преди това той негодува заради прахо-

ните на чист и скъпоценен наред; и като счупи съда, изля мирото на главата му“ (Мк. 14, 3-6).

Йоан-Павел II потвърждава:

„Това е винаги валиден отговор на въпроса за актуалността на посветения живот, задаван от толкова много хора, макар и добросъвестно - не може ли да ангажираш живота си по един по-ефикасен и разумен начин за подобряване на обществото? Тук е отговорът на Исус: „Остави я.“

И продължава: „Този живот, „разлят“ без пресмятане, разпространява благоухане, кое то изпълва целия дом. Днес не по-малко от вчера Божият дом - Църквата, е украсен и обогатен с присъствието на посветения живот.“ Благоуханието на мирото, изпълнило дома, в който Исус приема деликатният жест на любов, изразява много красиво плодовитостта на един живот, изцяло отдален единствено на Господ. Това благоухане сякаш скрива в се-

малко“, според израза на светеца Тереза Авилска, тъй често срещан в нейните творби.

„Аз съм като разбит съсъд.“ О, какво щастие да можеш да си присвоиш тези думи и те да се осъществяват в теб, истински да разчуши своето аз при нозете на Господ, предавайки му се напълно, завинаги и безвъзвратно. С вярност, ден след ден.

О, Исусе, дай ни благодатта да станем заради Тебе разбити съдове, да Ти се отдадем всецяло и безвъзвратно. Освободи ни от склонността да пазим нещо за себе си. Направи в нас това чудо всичко наше - до последната капчица, да се разлее върху нозете Ти, о, Спасителю. Ти ще го преобразиш в благоухане, което ще изпълни Църквата Ти, великия дом на Твоите деца. Амин.

Кармил „Свети Дух“

Саверио Канистра отново генерален настоятел на босоногите кармилитани

На 7 май на Генералния капитул на босоногите кармилитани в Авила за генерален настоятел на ордена бе преизбран отец Саверио Канистра. Предишният му мандат започна на 20 април 2009 г. във Фатима и сега отново му е поверена задачата да води ордена през следващите шест години.

Отец Саверио Канистра (Антонио Дженоаро) на Сърце Исусово е роден в Катандзаро в Калабрия, Италия, на 3 октомври 1958 г. Завършила филология в Пиза и след това работи в издателската къща „Ейнауди“. Своя новициат започва през 1985 г., а на 17 септември 1986 г. дава първите си обети. През 1990 г. полага веч-

ни обети и е ръкоположен за свещеник на 24 октомври 1992 г.

Като доктор по догматично богословие на Григорианския университет в Рим Саверио Канистра е член на Италианската богословска конференция и взима участие в многообразни конгреси на ордена. През 2008 г. е избран за провинциален настоятел на Тосканската провинция.

Владеещ много езици, той е преподавал в богословския факултет в Терезианум в Рим, а понастоящем е преподавател по христология и антропология в богословския факултет в Централна Италия, близо до Флоренция.

Кармил „Свети Дух“, София

Епархийна младежка среща в Плевен

От стр. 2

то ни кани всеки ден на Своята трапеза, за да разчупи хляба за нас и да ни нахрани.

Кулминацията за мен, а вярвам и за всички младежи беше литургията. Една от най-силните ми досега. Както обикновено съм на балкона и пея. Презживях я силно. Иисус е и в песента, която пея с любов за Него и за другите. Иисус е и в този талант, който имам, в тази мелодия, която стига до олтара.

В края на срещата завала дъжд, който за мен беше знак, че нашите семена, които сме посели в този ден, се поливат и след време ще дадат плод.

Прибрах се въчи мокра, благодарна и щастлива.

Антония ТРИФОНОВА

За човека, пленен в дълби-

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1499)
юни 2015 г.

7

Поклонничество до Рилския манастир

Група енориаши от Католическата църква от източен обред „Свети Йосиф“ в Казанлък се организираха за поклонничество до светата обител Рилски манастир. Това е най-големият манастир у нас, основан през X век от смятания за не-бесен покровител на България свети Иван Рилски. Той впечатлява своите посетители с четириетажната си жилищна част от 300 килии, Хрельовата кула, главната черква с централен позлатен иконостас, дърворезбен кръст, както и старинни икони и стенописи от братята Захари и Димитър Зограф. Благодарение на нашия водач отец Петър Немец един монах от манастира ни позволи да се поклоним пред мощите на свети Иван Рилски. Интересен е също така и музеят към манастира със своите 380 експоната. Успяхме да посетим гроба на светеца и пещерата, където е живял като отшелник. Пътуването ни продължи към първата обител на свети Иван Рилски - Руенския манастир, на 3 км от село Скри-

но, което е родното село на светеца. След това се отправихме към Самоков. Дъждът не ни попречи да отидем до главната джамия „Байракли“ и красивата Чадър чешма. В Самоков султан Баязид е повелил раята да е свободна и равна с мюсюлманите. Посетихме девическия манастир „Покров на Пресвета Богородица“, който е един от 100-те национални туристически обекта. Легендата разказва, че Пресветата Богородица е покрила със своя плаща града и така го е спасила от разорение. Този женски метох е бил огнище на духовност и просвещение. Имахме щастие да присъстваме на вечерня и да се помолим заедно с монахините. Продължихме към митрополитската черква „Свето Успение Богородично“. Храмът естроен 25 години, характерен е с интересна вътрешна архитектура с дърворезбен иконостас от орехово дърво, амвон, тронове, икони. И понеже Самоков е бил епархия и седалище на митрополит, се е запазило името мит-

рополитска. Напуснахме Самоков и се отправихме към Пазарджик. Вече е късно и само външно разглеждаме уникалната черква в центъра на града. Това е катедралната черква „Света Богородица“ - най-големият запазен възрожденски храм в страната. Местният онбашия е разрешил на българите да построят храм колкото волска кожа. Будни нашиенци разрязали на тънки ленти кожа и така опасали мястото на градежа. За съжаление не можахме да влезем вътре поради късния час, но си обещахме да я посетим специално. Нашият настен с впечатления ден завърши емоционално късно вечерта в парка на Пазарджик - „Острова“.

За пореден път се убедихме в голямото богатство на духа на българина, скрит в църковните обители. Накрая за прекрасно прекараните часове благодарим на нашия водач отец Петър Немец и на отличните шофьори Доменик и Славек.

Иванка ДРЕМСИЗОВА

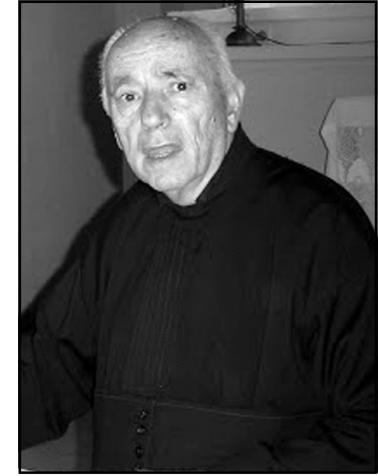
Един живот

От стр. 1

ни. После няколко години служи като капелан на манастира на сестрите бенедиктинки в с. Царев брод, Шуменско. На 12 ноември 2011 г. отец Асен отпразнува тържествено 60-годишния си свещенически юбилей заедно със своя събрат отец Йосиф Йонков. Те двамата са последните живи свещеници, ръкоположени от бляжения мъченик Евгений Босилков.

За духовната си служба отец Асен казва: „Трудности е имало, но с Божията помощ съм наделявал. По вдъхновение от бляжения Евгений Босилков моля редовно броеницата - трите вида тайни, а сега и светлите. Постушайте бляжения Евгений и ще видите, че е възможно.“

Ето какво си спомня отец Асен от деня на своето ръкоположение: „То беше в с. Малчица от бляжения Евгений Босилков. Радостен момент бе, но вече в трудни времена. Беше забранено да водим вероучение на децата и това бе тежко за нас. Вече знаехме, че идват трудности и трябва да се внимава по време на проповед да не кажеш нещо „противно“. Дядо Куртев, Бог да го прости, и

той ни предупреждаваше.

Бляженият Евгений Босилков... Той знаеше какво ще стане и че ще го хванат. Затова се върна (от Рим), защото ако не беше се върнал, кой знае какво още щяха да направят (комунистите). Той молеше много светата броеница и винаги ни е съветвал да молим броеницата. Тя е една благодат голяма, за да получим вечното спасение.

За съжаление бяхме за кратко в общение... Знаете какво се случи. Той винаги ни съветваше да изпълняваме и съблудяваме църковните закони.“

Росица ЗЛАТЕВА

„По стъпките на свети Йоан-Павел II в Полша“

От стр. 1

на капуцините, създадена върху земите на благородници (отец Збигнев Тенча е от техния род). А в Krakow имахме неповторимата възможност да нощуваме у енориаши от енорията на отец Марчин.

Дните се никаква като броеница: имаше радостни дни, следваха и скърбни - когато посетихме Освиенцим, а пък след това славни - когато бяхме в светилището на Йоан-Павел II и славехме Милосърдния Исус в Лагевники. Има няколко икони на известната „Иисус, уповавам се на Теб“. Образите са различни, но винаги ще Го познаем. Само Той има този едновременно властен и любещ поглед. Исус казва на сестра Faustina Kowalska „нека грешните да не се страхуват да се приближат до мен“. Господ не желаете смъртта на грешника, а да се обръне и да бъде жив. Исус е облечен в бяла одежда, а от сърцето му излизат червени лъчи - това е кръвта, пролията на кръста, която е живот за душите, и светли лъчи - това е водата, която умива и прави душите.

Исус уверява: „Двата лъча са изближни от недрата на Моето милосърдие в момента, в който Моето агонизиращо сърце бе прободено с копие на кръста.“

Свети Йоан-Павел II посети свещилището на Божието милосърдие в Krakow - Лагевники, през 2002 г.

Възторжени и малко уморени успяхме да обиколим с екскурзовод стария Krakow от крепостта „Бартакан“, през

средновековната порта на крепостните стени до площада с прекрасната черква на Мария. Винаги Мария - толкова обичана и почитана. Красивият храм от XIII в. е препълен от енориаши и поклонници. В лявата капела има постоянно обожаване на Светото причастие. Вдясно е иконата на свети Йоан-Павел II. Исус на кръста е високо горе и усещането за прегръдка е почти осезаемо.

Продължаваме към Ягелонския университет, един от най-старите в Европа, където е бил студент светият папа. Не пропускаме черквата „Свети Франциск“. На няколко преки от нея се намира замъкът „Вавел“ - красота и изящество, богоизвестие и история, средновековен дворец...

Катедралата „Св. св. Станислав и Вацлав“ (XIV в.) е третата черква, построена на този хълм. Първата е отпреди хиляда години. Тук са погребани полският президент Lech Kaczyński (загинал при самолетна катастрофа през 2010 г.). В готическата катедрала са короновани полските крале. Изкачихме се по стръмни и тесни стъпала на върха на камбанарията и видяхме най-голямата камбана на Sigismund - 18 тона, от 1520 г. На върщане от „Вавел“ минахме през бароковата черква „Свети апостоли Петър и Павел“ с големия и красив орган от XVIII в. По францискански бедни до нея се бяха свили храмът „Свети Андрей“ от XIV в. и манастирът на кларисите.

На 30 минути оттам се намира францисканският манастир, един от най-старите в Полша. Черквата била построена в 1269 г., но изгоряла при пожар в 1850 г. Възстановена е и сега красотата на стенописите и витражите радва очите и сърцата. Особено впечатле-

ние прави стъклопистът „Бог Създател“ на западната фасада. В страничния параклис ни чакаше изненада. Литургията отслужи отец Роберт Рабка. Едва го познахме по усмихнатите очи и радостния глас. Толкова бяхме щастливи да го видим след 16 години. Той беше пътувал 80 км, за да отслужи литургията, защото отец Марчин постъпи в болница. Чувствата бяха взаимни. Разговорите се водеха леко, все едно че вчера сме се разделили. Той ни позна, дори името си спомняше, не беше забравил III францискански орден и изпрати на терциари специален поздрав.

Отидохме в болницата да посетим отец Марчин. На всички ни беше тъжно, а той се шегуваше. От прозореца му се виждаха две огромни черкви: „Свето Тяло Божие“ и „Света Катерина“. Той ни поръчаша задължително да ги посетим. Бяхме възхитени и успокоени след молитва за бързото оздравяване на добрия ни свещеник.

На следващия ден ни се наложи пак да страдаме - този път за жертвите на Холокоста. Отидохме до Освиенцим (Аушвиц) със свити сърца. Тук са намерили смъртта си един милион души. Има четири газови камери и четири крематориума. През 1947 г. полската държава създада музея „Аушвиц“. Не на филм, а със собствените си очи видяхме ужасни неща. Садисти с осакатени души са замисляли и осъществявали злодействата и жестокостите си.

Пред стената за разстрели казахме с трепет в сърцата молитвата „Отче наш“ и почувствахме единството на човешкия род. В Богочовека Исус Бог Отец беше общ Баща - наш и на евреите и християните, загинали в този лагер на смъртта. Така е мислен и све-

ти Максимилиан Колбе (8 януари 1894-14 август 1941), който като Христос е отдал доброволно живота си, за да спаси един затворник, баща на много деца. Папа Йоан-Павел II го канонизира през 1982 г. Когато посещава килията му, полският папа светец произнася следните думи: „На това място, построено за да бъде отречена вярата и потъпкана любовта, този човек постигна победа чрез любовта и вярата си.“ Така Максимилиан Мария Колбе - францисканецът, апостолът на Япония, рицарят на Непорочната е бил удостоен с титлата Мъченик на любовта от свети Йоан-Павел II.

Беше време да се върнем към началото, там, където се е родил Карол Войтила - Вадовице. Къщата, където е живял, е превърната в музей. До нея е красивата черква на площад „Папа Йоан-Павел II“, осеняна с паметни плочи с имената на държавите, които са посетили; намерихме плочата на България.

Задължителната програма включваща солната мина „Величка“. Там всички бяха уди-

вени от възможностите на каменната сол да се обработва и да се постига ефект на мраморни скулптури - на светци, животни, дори на цяла черква с олтар и др.

За финал бе оставена дългоочакваната Ченстохова - националното светилище на Полша. Веднага след пристигането отидохме на молитва пред иконата на Божията майка. Според преданието образът е донесен в 1382 г. от Галиция. Крал Казимир провъзгласява Божията майка за Царица на Полша, защото тя отблъсва огромна шведска армия. Духовното излъчване на тази икона, покерняла от дима на свещите и времето и с двете черни следи от меч на лицето, е невероятно.

Йоан-Павел II често се вършал духом при Черната мадона - „Има кътче на земята, дето искам да се върна и лицето ѝ да зърна с тези черни две следи...“ - една хубава песен, общичана от папата.

Totus tuus - изцяло твой. Светият папа рицарски носи в сърцето си името на своята дама - Мария, и го изписва на герба си.

Пред Мадоната постоянно имаше голямо множество народ, коленичил и загледан с молба, надежда и благодарност към чудната Мария с Исус в ръцете.

Отново на път - към Мария от Будапеща. На хълма Буда се издига готическата катедрала „Дева Мария“. Колко любов са вложили при построяването ѝ архитектите, скулпторите, художниците... Всичката тази любов е за Мария и за Исус.

От Будапеща до София непрекъснато пяхме песни на Мария и Исус, защото сърцата ни бяха препълнени с обич, усилен и осветена от поклонничеството в духа.

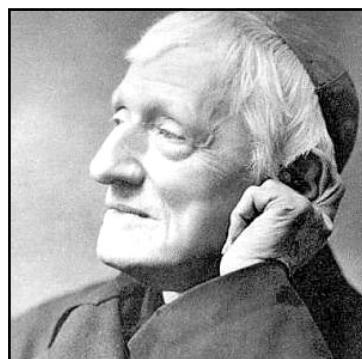
Франческа РОМАНА

Заветът на кардинал Нюман

Повикът на Учителя Христос учениците му „да бъдат всички едно“ (Иоан 17, 21) неведнък е бил заглушаван от тънена на „препирната помежду им кой от тях да се смята за по-голям“ (Лк. 22, 24). Тази препирня по време на Тайната вечеря освен че се превърна в печален спомен, открито или завоалирано бе подета от някои „ученици“ и така днес, след двадесет века, е повод за съблазън на света.

Арий, Пелагий, Несторий, Евтихий, Калвин, Фотий, Цвингли, Лутер, Хенри VIII и много други подкопаваха скалата, върху която Христос бе съградил Своята църква. Но в контрапункт на препирните между тези ученици, отклонили се от автентичното Христово повеление „да бъдат всички едно“, Неговото обещание, че „Вратите адова няма да надделеят“ (Мт. 16, 18), гарантира непоклатимостта на скалата.

И наистина е така. Историята свидетелства за поредицата осъществени унији с Римската църква, едно безспорно доказателство, че Свети Дух изпълва Църквата. Така през 1181 г. маронитите от Ливан се завърнаха в лоното на Римската църква. Последваха ги мелките, маджарите, рутенците, гърците, а през 1204 г. и българите при царуването на Калоян. През 1418 г. бе осъществена Брест-Литовската уния начело с Григорий Чамблак, митрополит на Киевската църква и на ця-

ла Русия, при понтификата на папа Мартин V. През 1860 г. вследствие на мисията на отец Жюстен Якобис - лазарист, християните в Етиопия и Еритрея също приеха върховенството на Римския първовъзможен. В същата тази година част от българския народ начело с архиепископ Иосиф Соколски се завърна в лоното на Католическата църква. През 1833 г. във възникналото Оксфордско движение за обновяване на Англиканска църква активна дейност развива англиканският пастор Джон Хенри Нюман (1801-1890). По силата на вътрешно убеждение през 1845 г., т.е. преди 170 години, пастор Нюман приема католическото вероизповедание. Този акт бе определен от английския политик и общественик Уилям Гладстон (1809-1899) за „най-великата победа на Римската църква след Реформацията“. И наистина примерът на англиканския пастор Нюман и на други дейци от Оксфордското движение се оказа заразителен, тъй като множество интелектуалци, богослови, духовници англичани поеха към Католическата

църква, в резултат на кое то в навечерието на Втората световна война католиците във Великобритания наброяваха почти пет милиона. Това възраждане бе съпроводено от възстановяване на ордена на бенедиктинците, цистерцианците, картезианците, салезианците на Дон Боско. Иезуитите също възстановиха прочутата си Public school. Католическата преса, представена от всекидневниците Tablet, Catholic Times и списанието The Month, зае своето място в политическото, религиозното и културното всекидневие на английското общество. Открити бяха семинари и построени католически храмове. В Рим се появява колежът „Беда Достопочтеней“, в който постъпваха кандидати за свещеници. Създадена бе католическа църковна ѹерархия с 25 митрополии и напълно естествено бе тя да бъде оцветена с кардиналско пурпурно одеяние. Така Нюман и Менинг, известен като „социалния кардинал“ в епохата на енцикликата Rerum Novarum на папа Лъв XIII, са провъзгласени за кардинали на Католическата църква.

Целият този поход към Дома на Отца бе подхранван от живителната сила на завета на кардинал Джон Хенри Нюман: „Никой не може да счита себе си за чедо на Църквата, ако не е твърдо решен да я слуша, що се отнася до вярата и морала, тъй като нейното поучение е поучение на самия Бог, Който е Път, Истина и Жivot“ (Ин. 14, 6).

Иван ТЕОФИЛОВ

храм, или че е сцепил земята под Датан и Авирон. Но по някакъв начин не можем да повярваме напълно, че „ходя ли, почивам ли - Ти ме окръжаваш, и всички мои пътища са Тебе известни“ [Пс. 138, 3]. Не можем да се накараме да се уповаваме на факта, че Той вижда какво се случва между нас в този момент; че този човек пада, а този се въздига по Неговото мълчаливо, невидимо нареџдане. Вярно е, използваме молитвите на Църквата и се застъпваме не само за хората във всяко състояние, но и за краля и аристократията, и за парламента, и така нататък чак до отделните болни хора в нашата енория; но въпреки всичко това не осъзнаваме напълно истината за Неговото всезнание. Знаем, че е на небето, и забравяме, че е и на земята. Това е причината, поради която много хора са толкова нечестиви. Те говорят несериозно; присмиват се на религията; позволяват си да бъдат хладни и безразлични; сдружават се с нечестивци, прокарват нечестиви мерки; защитават несправедливостта или жестокостта, или све тотатството, или изневярата; защото нямат разбиране за истината, която все пак нямат никакво намерение да отричат, че Бог ги вижда. Съществуват наистина самоволие и самоизмама, които биха съгрешили дори при видимото присъствие на Бога. Това е грехът на Валаам, който участва с враговете на Израил срещу заплащане; и на Зимрий, син на Салу, първенец на Симеонците, когото Финеес съди; такъв е и грехът на Саул, на Юда, Ананий и Сапфира. Уви! Без съмнение това е грехът на много хора днес в Англия, освен ако човешката природа

те и непокорството й Божието око е върху нея. Сега случат същият. Хората говорят по общ начин за добротата на Бог, Неговото благоволение, състрадание и дълготръпение; но те мислят за това като за наводнение, което се излива върху целия свят, като светлината на слънцето, а не като непрекъснато повторящото се действие на интелигентен и жив Ум, който обмисля кого да посети и цели това, което причинява. Съответно, когато попаднат в беда, могат само да кажат: „Това всичко е за добро - Бог е добър“, други подобни; и им носи слаба утеша, и не намалява скръбта им, защото не са навикнали духа си да чувства, че Той е Бог милостив, Който благосклонно гледа на тях поотделно, а не само едно универсално Провидение, което действа с общи закони. И тогава може би изведнък истинското разбиране се открива у тях, както става при Агар. Някакво лично Провидение, в тяхната беда, се втурва точно към сърцето им и го приближава до тях самите по начин, който никога не са изпитвали досега, че Бог ги вижда. И тогава, учудени от това, което е нещо съвсем ново за тях, те отиват в другата крайност, пропорционално на предишната си апатия, и започват да мислят, че са специални обекти на Божията любов повече от всички други хора. Вместо да приемат това, което се е случило с тях, като доказателство за Неговото лично Провидение за всички, както е разкрито в Писанието, те отново няма да появяват и на йота повече от това, което виждат, и докато откриват, че Той ги обича поотделно, по тази причина те не напредват и една стъпка към общата истина, че Той също обича и другите хора поотделно. Обаче, ако през цялото време са имали навика да изучават Писанието, щяха да бъдат предпазени и от двете грешки - първата е цялостната слепота за личното Провидение, а втората - тесногръдото му ограничаване само до себе си, сякаш светът като цяло е отхвърлен и развратен; защото Писанието представя тази привилегия като съдба на всеки един отделен човек.

Предполагам едва ли е необходимо да доказваме на тези, които са допуснали съзнателно да се потопят в Евангелията, че особената характеристика на добротата на нашия Господ, както е описана там, е нейната нежност и деликатност. Тези качества са същинското усъвършенстване на добротата на човек към човека; но поради обхвата и сложността на устройството на света и поради невидимия му Създал наше въображение едва успява да Му ги припише дори когато разумът ни е убеден и искаше да вярваме съобразно с това. Неговото Провидение се проявява в общи закони и се развива по линии на истината и спрavedливостта, не се влияе от хората, като възнаграждава добрите и наказва лошите не като индивиди, а според техния характер.

Из книгата „Проповеди“ на блажения кардинал Джон Хенри Нюман, изд. Фондация „Комунигас“, 2015 г. (Следва)

Нова книга

Когато Агар побягнала в пустинята от лицето на господарката си, тя била посетена от ангел, който й казал да се върне; но наред с мълчаливия упрек за нетърпението й, той й дал обещание да я насычава и утешава. В смесицата от скромни и весели мисли по този начин породени у нея, тя признала присъствието на нейния Създал и Господ, Който винаги идва при слугите си в два облика, строг, защото Той е свят, и все пак утешаващ като безкрайно милостив. И тогава тя призовава името Господне и каза: „Ти си Бог, Който благосклонно ме погледна“.

Такова е състоянието на човека преди идването на Христос, удостояван с някои инцидентни проявления на отношението на Бога към отделните хора, но в по-голямата си част подготвяни просто в Неговото общо Провидение, както се вижда от хода на човешките дела. В това отношение дори Законът не е бил достатъчен, макар че изobilствал от доказателства, че Бог е един жив, всевиждащ, всеобхватен Бог. Непълен е бил в сравнение с Евангелието на доказателства за реално съществуващата връзка между всяка

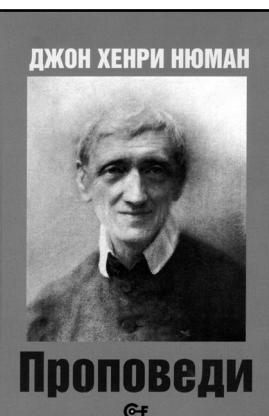
Личното провидение, разкрито в Евангелието

„Ти си Бог, Който благосклонно ме погледна“ *Бит. 16:13.*

човешка душа и нейния Създал, независимо от всяко друго в света. За Моисей наистина се казва: „Господ говореше лице с лице с Моисея, като да говореше някой с приятеля си“ [Изх. 33, 11]. Но това е особена привилегия, предоставена само на него и някои други, както и на Агар, както е записано в текста, а не на всички хора. Но в Новия завет това особено внимание, оказано от Всемогъщия Бог към всеки един от нас, е ясно разкрито. Предсказано е за християнската църква „И всички твои синове ще бъдат научени от Господа, и голям мир ще има между синовете ти“ [Ис. 54, 13]. Когато Вечният Син дошъл на земята в нашата плът, хората видели невидимия си Творец и Съдия. Той открил Себе Си не чрез силите на природата или в лабиринта на човешките дела, а чрез собственото Си уподобяване на него. „Бог, Който някога заповядва да изгрее светлина от тъмнината, Той Същият озари сърцата ни, за да бъде светло познанието на славата Божия, проявена в лицето на Иисуса Христа“ [2 Кор. 4, 6], тоест в разумна форма, като реално съществуващ отделен човек. И в същото време Той незабавно започва да говори с нас ка-

то с личности. Той се обръща към всеки един от нас. В някакъв смисъл това е откровение лице в лице.

Това е темата, по която предлагам да изкажа някои мисли. И на първо място нека отбележа, че е много трудно, въпреки даденото ни в Евангелието откровение, да осмислим идеята за това лично Божие провидение. Ако си позволим да се носим по течението на света, да живеем като другите хора, като изграждаме представите си за вярата оттук-оттам, както е възможно да се случи, тогава ще имаме слабо или неистинско разбиране за Провидението. Даваме си сметка, че Всемогъщият Бог действа по велик план; но не разбираме прекрасната истина, че Той вижда и мисли за отделните хора. Не можем да повярваме, че Той наистина е навсякъде, че е с нас - където и да сме, макар и невидим. Например можем да разберем или си мислим, че разбираме, че е присъствал на Синайската планина или вътре в юдейския

Проповеди

C.F.

сега не е станала по-различна от изначалната; уви! В известна степен такъв е нашият гръх от време на време, както може би със сигурност знае всеки, който има навика да изпитва себе си. И все пак, въпреки всичко това, със сигурност имаме голям брой богохули прегръденния преди това, че забравяме, не разбираме напълно, че сме в Божието присъствие; не разбираме или (с други думи) не вярваме, че Той вижда и чува, и отбелязва всичко, което правим.

Това отново често е състоянието, в което хората се намират, като изпаднат в беда. Светът ги предава и те се отчайват, защото не осъзнават любящата доброта и присъствието на Бог. Те не намират утеша в истината, която за тях не е същност, а мнение. Поради това Агар, при посещение на ангела в пустинята, на рече „Господ, който й говореше с това име: Ти си Бог, Който благосклонно ме погледна“. За нея се открива като нова истината това, че сред проблеми-

Храмов празник в Плевен

От стр. 1

„Явленията на Божията Майка са знак, каза отец Димитър, че нещата в света не вървят добре. Тя се явява и предупреждава за голяма, реална опасност, надвиснала над християните - Френската

(Продължава от бр. 5)

Може би времето е попретискало автора и затова единият от замъците е нарисуван наполовина.

Най-необикновени са следващите две изображения. Както и да ги гледаме, това са гербове (сн. 4 и 5). Дори можем да говорим за голем или тържествен герб (в известен смисъл). Спазени са изискванията на хералдиката (доколкото неизвестният ни до момента автор ги е познавал). Може и да е имал пред себе си конкретно изображение на герб (български?) Двата герба са почти идентични, с някои различия в изображенията в щита. Казвам щит, защото това, което виждаме, е щит. Не само в европейската хералдика могат да се намерят щитове, изобразени по този начин. Над щитовете има корона. Двата щита се различават в долната си част: северният (сн. 4) има завършващ елемент (палмета), а южният (сн. 5) - няма. Различават се и в орнаментите под щита, но определено наподобяват лента за девиза. И в двата случаи има подкрепа, т.е. две изправени животни, които подкрепят щита. Дори единият от подкрепящите лъвове (хералдически левият) и на двата герба е стъпил на орнамента (лентата), точно каквото са изискванията на хералдиката. В полето на щита на оранжев фон са изобразени флорални мотиви - като тези в алафрангите. Тези две изображения се различават и това май е единствената съществена разлика между двата герба. Над щитовете има изрисуван двустранно балдахин (или завеса?), като завършващ елемент. И на двата герба десният (хералдически) лъв е в профил, а левият (хералдически) - в анфас. В хералдиката такива животни се наричат съответно Le lion couronné и Le leopard lioné. Лъвовете са изобразени в естествен цвят (натюр), изправени

революция, Октомврийската революция в Русия и др. Света Дева предупреждава хората за голямата опасност от преследвания и репресии. Тя се явява, за да предупреди, че идва една голяма, световна война, която отново ще разкъса духа на човечеството и ще бъдат изтъргнати хиляди сърца от градината на живота. Ето в тези трагични моменти - преди или след тях - Дева Мария се явява пратеник на Божията воля, за да ни напомни кои са истинските стойности, истинските ценности.“ Отец Димитър припомни, че с тази литургия благодарим също за юбилея на отец Асен, за дара на неговия живот - на неговия свещенически живот. Събрата, които се грижат за него, и онези, които го познават, свидетелстват с какво усърдие отец Асен служи литургията, когато има възможност, с какво усърдие моли стария латински бревиар в ежедневните си молитви, с какво усър-

дие превежда книги, особено за Дева Мария - истински свещеник и истински син на Дева Мария. Това за всички нас, свещениците и верните, е нещо много трогателно. Отец Димитър завърши проповедта си, като прочете: „Молитва в мрака“ - прекрасно размишление, разговор на един човек с Бог.

В края на литургията кратко слово поднесе монс. Петко. Той разказа как тази енория е била обещана на Дева Мария и пожела оттук на същето енорийско в Плевен да става все по-силна и здрава с помощта на застъпничеството на Дева Мария. „Да призовем нейното застъпничество пред Нейния Син, каза епископът, защото вярваме, че тя е мост между нас и Исус Спасителя.“

След службата в чест на празника общинският хор „Гена Димитрова“ от Плевен изнесе концерт с класически произведения на Шуберт, Моцарт, Цезар Франк и др.

Росица ЗЛАТЕВА

Нигерия Чудо с броеницата на Дева Мария?

Дали Нигерия не преживява в момента чудо, свързано с броеницата? В края на април стана известно, че епископът на Майдугури, монс. Оливър Даш Доеми, имал видение, че радикалната исламистка терористична организация „Боко Харам“ може да бъде надвита с помощта на броеницата. В края на миналата година епископът молел броеницата в своя параклис пред Светото причастие. Изведнък му се явил Исус и без да казва нищо, му дал меч. Епископът го взел в ръката си и в същия момент той се превърнал в броеница. След това Исус казал три пъти: „Боко Харам“ изчезна.

Епископът веднага разбрал посланието на явленето: „Стана ми ясно, че ние можем да изгоним „Боко Харам“ с броеницата.“ Първоначално той не искал да говори за това, но почувстввал, че Свети Дух го кара да го направи. Най-напред споделил със свещениците от своята епархия, а след

това и на конгреса за религиозната свобода в Мадрид, на който бил обсъден въпросът как могат да оцелеят християните в страните, в които са

най-много преследвани.

„Wall Street Journal“ съобщава, че оттогава свързаната с „Исламска държава“ групировка търпи чувствителни неуспехи. Столици отвлечени жени и мъже са отново свободни, а войските на нигерийската армия са навлезли навътре в районите, контролирани дотогава от исламистите.

По www.catholic-news.bg

дически) лъвове опашката е подвита, но веднага след това се изправя гордо нагоре. Дали по такъв начин авторът не ни показва, че притежателят на герба (респ. български народ) е бил посръден (т.е. под владичеството на друг народ), но вече се е избавил (или скоро ще се избави) от това обстоятелство? Защо в щитовете има изобразени флорални мотиви, а не нещо друго? Защо...

Някакъв отговор бихме получили, ако може специалист или специално изпратена група от нашата екзархия, добре владеещи гръцки език, да посети отново селото за 2-3 дни и да по говори по-обстойно с отец Йоанис. Отчето е на преклонна възраст, но с бистра памет и добро намерен към българите. В селото живее и българка, омъжена за тяхен жител, която евентуално би била полезна в разговора.

Въпроси, въпроси, въпроси...

А отговорите? Отговорите сме длъжни да намерим час по-скоро. Това само ще обогати не само историята на нашата екзархия, но и на България.

Инж. Стефан Папукчиев,
KdB,
председател
на фондация
„Оазис“, Казанлък

Немрационни изображения в иконостаса на черквата „Света Троица“ в село Долни Тодорак

4

(grapant) и въоръжени (със зъби и нокти). И двата лъва имат нашийник и верига. В единия щит веригата е прикрепена към долната част на щита, а на втория - някъде назад, извън полето. Интересно е изобразяването на опашките на двата лъва. Опашките на левите са изправени и завършват с характерната „топка“ за мъжките екземпляри - напълно с правилата на хералдиката. Интересно изключение са опашките на десните (хералдически) лъвове.

Опашката е подвита между краката и след това се издига нагоре и отново завършва с „топка“. Какво е толкова интересно при тях? Интересното е това, че когато опашката на лъвът в хералдиката е подвита между краката, то този лъв е „посръден“, т.е. притежателят на герба е направил нещо нередно или е подчинен вече някому. Когато опашката е изправена, може краят ѝ да е подвят навън

или навътре, но завършва с „топка“ означава че при притежателя на герба всичко е „наред“. Ето защо този лъв не би могъл да се нарече куард, т.е. с опашка между краката (изцяло). Защо ли така е изобразена опашката в нашия случай?

За замък в някои от речници те на символите е казано, че означава независимост, държавност, закрила, сигурност. Това потвърди и отец Добромир Димитров, асистент в Богословския факултет на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“. Разминаването в посоката на знамената по върховете на кулите може да означава, че има някакво несъгласуване в действията на хората, населяващи замъка (държавата, областта, общността) или непознаване в подробности значението на символите и хералдиката. Лъвовете са „въоръжени“ по всички правила на хералдиката: зъби, нокти, „топка“ на края на опашката. При десните (херал-

5

Говорих зле за Италия

Фредерик Озанам (1813-1853, френски политик католик, преподавател в Сорбоната, основател на Обществото на конференциите на свети Викентий от Паула - за подпомагане на бедните, обявен за блажен през 1997 г.) веднъж бил във Флоренция. Там отишъл да се изповядва. Между другото казал на свещеника: „Отче, говорил съм лошо за Италия.“ Изповедникът му дал този мъдър съвет: „Когато пътуваш из чужбина, недей да бъдеш като метлата, която събира боклука!“

От този пример трябва да се поучим, че не бива да бъдем черногледи, т.е. да виждаме и да говорим само за лошото. Защото навсякъде има също и хубави неща, не само лоши. Това важи и за хората.

Така че нека не бъдем като метлите - да събираме само боклука.

Божи дарове

Един човек отишъл при енорийския си свещеник и започнал да се оплаква, че Господ не му е дал никакви дарове. Свещеникът го попита: „Колко пари искаш, за да ти отрежат единия крак или едната ръка, или да ти извадят едно-то око?“ Човекът отвърнал: „Отче, защо ми задаваш такива глупави въпроси? Че кой е луд да си даде крака, ръката или окото за пари? Аз никога не бих го сторил!“ Тогава енористът му казал: „Ето, виждаш

ли какви дарове ти е дал Бог... Ти сам казваш, че не би ги заменил за никакви пари. Така че ходи си и бъди благодарен на Бог за всичките му дарове, с които щедро те е надарил!“

Да, човек не мисли за това, което има, а за това, което имат другите.

Алесандро Мандзони и литургията

Алесандро Мандзони - един от най-големите италиански писатели и ревностен католик, автор на прекрасния християнски роман „Годениците“, докато бил здрав и силен никога не отсъствал от литургиите в неделия и празници.

Вече стар, един празничен ден, когато времето било много лошо, го посетил негов приятел. Заварил го в много лошо настроение и попитал: „Какво ти е, Алесандро? Ти си винаги весел, а сега... Какво има?“ Писателят отговорил: „Хм, тази сутрин въпреки голямото ми желание домашните ми не ме пуснаха да отида на литургия. Било много студено, било хълзгаво, и... не знам още какво! Ето, затова съм тъжен.“ Приятелят казал: „Те добре са направили! Времето наистина е лошо. И е хълзгаво. Можеш да настинеш или да паднеш.“ Мандзони го прекъснал: „Аз пък ти казвам, че те постыпиха зле! Ако имах билет от лотарията, който печелише един милион, моите на ръце щяха да ме занесат, за да си изтегля печалбата... Аз

обаче ценя литургията повече от един милион...“

Приятелят, удивен от силната вяра на писателя, нямал вече какво да възрази.

За кого е умрял Исус Христос

Има християни, които много се притесняват за своето вечно спасение, понеже в миналото са сторили доста грехове. В подобно тъжно състояние се намирала една монахиня - сестра Схоластика, по времето на свети Филип Нери (1515-1595). Един ден сестра Схоластика се оплакала на светеца, че щяла да се погуби, защото на млади години била натрупала доста грехове. Той я отвърнал: „Ти си за рая.“ „Но, отче, това е невъзможно“, учудила се сестрата. Тогава светеца продължил: „Ти говориш като луда жена. Я ми кажи за кого е умрял Исус Христос?“ Монахинята казала: „За грешниците.“ „Е, добре. Ти нали се признаваш за голяма грешница? Значи Господ Исус е умрял и за тебе - да те спаси и да те заведе в небето.“

Тези думи на светеца успокоили отчаяната монахиня и тя му благодарила от все сърце, че така мъдро я отговорил и по този начин я възвърнал на деждата за вечното спасение.

Затова никой не бива да се отчайва. Божието милосърдие е безкрайно. Бог е винаги готов да прости всичко, когато един грешник се завърне при Него с разкяно сърце.

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ЙОТОВ, капуцин (1908-1992)

Петровден

От стр. 2

та, но и Сина Божи; вярата му не е само в това, че Иисус е изпратеният от Отца, помазаният за Цар и Спасител, но и в божественото на Христос, единство с Отца.

Втората сцена - с обещаниета, дадени на Петър от Христос, е построена върху три символа. Първият символ е камъкът. Това е новото име - „кефа“ на арамейски, което Иисус дава на Симон. Промяната на името в библейския и семитския свят означава промяна на съдбата и на същността на една личност (от там, ставайки монах, на послушника се променя името). Симон става Петрос - на гръцки, или Камен - на български, става скала, върху която Иисус поставя основите на Своята църква. Църква, на която именно Той, Христос - единствен и незаменим, е крайъгълният и основополагащият камък.

Цялата сграда тежи върху тази основа, без която би се разрушила. Христос и Петър имат функции паралелни, но същевременно свързани чрез връзката на участието в една и съща сграда - Църквата, т.е. Петър е терпениета, а Христос е основополагащият камък. Интересно е да се отбележи, че думата Църква е използва-

на от четиримата евангелисти само на това единствено място (Матей гл. 18, стих 17) „и на тоя камък ще съградя Църквата Си и портите адови няма да я надделеят“.

Църквата си остава на Христос, но бива поверена в своята земна фаза на Петър, който е като външното, видимото присъствие на това, кое то отвътре е Христово обиталище. Именно затова портите адови - злото и смъртта, няма да успеят да разрушат сградата, построена върху Петър, защото отвътре невидимо присъства основателят, изкупителят и спасителят Иисус Христос - обединителният център на Църквата. Петър и неговите наследници пък остават видимия знак - конкретен и исторически - на свръхестественото присъствие Христово, „с нас до края на времената“.

Вторият символ са ключовете. Притежанието на ключа за една къща е показател за господството или отговорността в тази къща. Те са символ на властта, предадена от Христос на Петър, както в книгата на пророк Исаия Бог предаде властта Йерусалимска в ръцете на своя служител Елиакима „и властта ще предам в ръцете му и ключа на Давидовия дом ще тури на раменете му: той ще отвори и никой не ще затвори, той ще затвори и никой не ще отвори“ (Исаия 22, 22). Петър се превръща подобно на този еврейски служител в царедворец, везир на царя. Петър не е основател, нито господар на Царството; но той

е този, който е непосредствено отговорен, този, който държи изпълнителната власт по мандат, даден му свише от Христос, нашия Цар и Бог. Властта да отваря и затваря индиректно напомня за равинския израз „ключ на познанието“, който Иисус използва, обръщайки се към фарисеите с думите „Горко вам, законници, задето взехте ключа на познанието: сами не влязохте и на влизашите попречихте“ (Лк. 11, 52).

Третият символ са думите „свързвам и развързвам“. „Свързваш и развързваш“ са думи, запазени преди всичко за разрешения и забрани в областта на моралната практика и моралните стойности на един или друг човешки избор в светлината на Христовото слово. Той интерпретира по един авторитетен начин Христовите мисли и приканва вярващите към любов и справедливост при взимане на решения. Изразът „свързваш и развързваш“ обхваща също и опрошаването и задържането на греховете - включването и изключването от приятелството с Бог.

Ако първата сцена описва образа на Христос, то втората ни представя образа на Църквата като видима общност на спасение, обединена около служението на единството, на прошката, на учението, които Петър получава от Христос, споделено с целия събор от апостоли.

Така финалът ни насочва към функцията на Римския папа - видим знак на единството на Църквата - едно стадо, водено от един пастир.

Отец Петко ВЪЛОВ

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи

Призванието на човека:

Живот в Духа

Първа глава

Достойността на човешката личност

Член 5

Нравствеността на страстите

I. Съдът на съвестта

1777 Моралната съвест присъства в човешкото сърце (Вж. Рим. 2,14-16) и в подходящия момент заповядва да се върши доброто и да се избегва злото. Тя отсъжда също конкретния избор, оправдавайки този, който е добър, и отхвърля този, който е лош (Вж. Рим. 1, 32). Тя засвидетелства авторитета на истината по отношение на Върховното благо, от което човешката личност е привлечена и приема заповедите. Когато слуша моралната съвест, благоразумният човек може да чуе Бог, Който говори.

1778 Моралната съвест е съд на разума, чрез който човешката личност оценява моралното качество на конкретно действие, което предстои да извърши, което в момента върши или е извършила. Във всичко, коетоказва и върши, човек е длъжен върно да следва това, което знае, че е справедливо и редно. Именно чрез съда на собствената си съвест човек приема и познава заповедите на Божия закон:

Съвестта е закон на нашия дух, но го надвишава; тя е тази, която ни дава повели, която означава отговорност и дълг, страх и надежда. ... Тя е посланик на Този, Който в света на природата, както и в този на благодатта, ни говори скрито, поучава ни и ни води. Съвестта е първа от всички наместници на Христа (IOANNES HENRICUS NEWMAN, A Letter to the Duke of Norfolk, 5: Certain Difficulties felt by Anglicans in Catholic Teaching, v. 2 (Westminster 1969) p. 248).

1779 Важно е всеки от нас да се съсредоточава в себе си, за да чува и следва гласа на съвестта си. Това изискване за самовгълъбяване е толкова необходимо, защото животът често води до опасността да се откъснем от всянакъв размисъл, изпитание или връщане в себе си.

„Обърни се към съвестта си, изпитвай я. ... Влезте вътре в себе си, братя; и във всичко, което върши, гледайте на Свидетеля Бог“ (SANCTUS AUGUSTINUS, In epistolam Ioannis ad Parthos tractatus 8, 9: PL 35, 2041).

1780 Достойността на човешката личност съдържа и изисква правотата на моралната съвест. Моралната съвест включва възприемане на моралните принципи „sinderesi“, тяхното приложение при конкретни обстоятелства чрез практическо различаване на доводите и благата и в заключение решението върху конкретните предстоящи за изпълнение или вече извършени деяния. Истината за моралното благо, обявена в закона на разума, се признава практически и конкретно от разумния съд на съвестта. Благоразумен е човекът, който избира съобразно това съждение.

1781 Съвестта позволява да поемем отговорността за извършените дела. Ако човек върши зло, справедливият съд на съвестта може да бъде в него свидетел на всемирната истината на доброто и едновременно за злото в нейния конкретен избор. Присъдата на съда на съвестта е залог за надежда и милосърдие. Свидетелствайки за сторения грех, тя напомня за искане на прошка, да се прави още добро и с Божията благодат да укрепваме непрестанно в добродетелта:

Пред Него ще успокояваме сърцата си; защото, ако нашето сърце ни осъжда, колко повече Бог, понеже Той е по-голям от нашето сърце и знае всичко (1 Иоан. 3, 19-20).

1782 Човек има право да действа по съвест и свободно, за да взема лично морални решения. „Човек не трябва да се принуждава да действа против съвестта си“, но не трябва и да му се пречи да действа в съгласие с нея, особено в областта на религията (CONCILIO VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 3: AAS 58 (1966) 932).

II. Възпитание на съвестта

1783 Съвестта трябва да става по-сигурна, за да има ясно морално съждение. Една добре изградена съвест е справедлива и истинна. Тя произнася присъдите си според разума, съобразно истинското добро, желано от мъдростта на Твореца. Възпитанието на съвестта е необходимо за хората, подложени на негативни влияния и изкушавани от греха, за да предпочитат собственото си съждение и да отхвърлят авторитета на наложените учения.

1784 Възпитанието на съвестта е задача за цял живот. Още от първите години тя събужда у детето познаване и практикуване на вътрешния закон, признат от моралната съвест. Благоразумното възпитание води към добродетел; то предпазва или лекува от страх, egoизма и гордостта, чувството за вина и самодоволството, породени от слабостта и от човешките грешки. Възпитанието на съвестта гарантира свободата и поражда мира в сърцето.

1785 При формирането на съвестта Божието Слово е светлината в нашия път; трябва да го възприемем във вярата и в молитвата и да го изпълняваме на практика. Трябва също да изпитваме съвестта си пред Кръста на Спасителя. Ние се поддържаме от даровете на Светия Дух, подпомагани от засвидетелстването или от съветите на близкия и ръководени от авторитетното наставление на Църквата (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 14: AAS 58 (1966) 940).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Не само с хляб...

В този период, когато вни-
манието на медиите е поляри-
зирано върху Световното из-
ложение в Италия, си струва
да препрочетем събитието не
само от техническа гледна
точка, но и по-задълбочено -
от хуманистична и християн-
ска страна. С други думи, ако
темата на ЕКСПО 2015 е „Как-
во храни планетата?“, то пре-
ди това трябва да се запита-
ме „Какво храни човека и не-
говия живот?“

Многозначително Светият престол пожела за лого на своя павилион на изложение-то да постави фразата, взета от книгата „Второзаконие“ и цитирана от Иисус в Евангелието: „Не само с хляб!“ Като че искаше да каже, че не е достатъчно да се даде един технически отговор на това как да се подържат хранителните ресурси на човечеството, но е необходимо също една последо-

вателна визия за позицията на човека спрямо творението. В това отношение можем да вземем за отправна точка учението на последните двама папи. Бенедикт XVI например поде оригиналната идея, че до „екологията на творението“ трябва да бъде поставена една справедлива „екология на човека“. С други думи, е необходимо човек да преоткрие своето измерение на пазител на творението, избягвайки двата противоположни риска: от една страна, да се счита за волния „хищник“ на природните ресурси в името на печалбата, а от друга страна, да се чувства блокиран от един вид ново „идолопоклонство на природата“, т.е. нито абсолютен господар на природата, нито случаен неин обитател.

Също папа Франциск обърна внимание на богатите обещава по повод на една култура, сполучливо наречена от него „култура на шкарта“ - на изхвърлянето на хранителни продукти (скандал за един свят, където храната е повече от нуждите на хората я изх-

врълят, докато на местата, където храната е по-малко от нуждите на хората, изхвърлят хората, т.е. хората рискуват да умрат от глад). Към това бракуване на храни се добавя и „бракуването“ на хора - това са хората, които заради своята „непродуктивност“ биват шкаритирани от социалната верига, която на всяка цена трябва да бъде ефективна и продуктивна. Това, което храни живота на човека, е несъмнено материалната храна; но не е само това - необходими са преди всичко ценности, които знаят да „нахранят“ човешкия живот, ориентирани го от етична и духовна гледна точка. Синтезирайки нещата, можем да се обърнем към някои символични препратки от Светото писание като ориентиращи принципи в хуманистичния и християнски прочит

на събитието ЕКСПО 2015 .
Първата отпратка е „гради-
ната за пазене“ - според раз-
каза на книгата Битие относ-
но ролята на человека в творе-
нието. Призвани сме да пазим
творението, извлечайки по
един балансиран начин ресурс-
ите, които да служат на чо-
вечеството днес и утре.

Втората отпратка е „споделянето на единия хляб“ както при „умножението на хлябовете“ - от малкото бе осигурено необходимото за всички чрез споделянето и солидарността.

следните и следните га.
Третата препратка е „един хляб, който прави присъстващ Бог в света“. В тайнството Евхаристия християнинът възвестява, че не е материалният хляб (тоест безразборното умножаване на икономически-те блага), който засища наистина човешкия живот, а хлябът на Словото Божие, което осветлява човека за смисъла на неговия живот и го ръководи в съществуването, посочвайки му моралните ценности в действията, и евхаристичният хляб - като предвкусване на вечния живот, в който според книгата *Откровение на свети*

Националният съвет на религиозните общности в България (НСРОБ) посети Ватикан

След посещенията в Армения и Истанбул съветът (включващ традиционните монотеистични вероизповедания) обмисляше една своя визита във Ватикан. Писахме писмо до кардинал Торан - префект на Папския съвет за междурелигиозен диалог, който ни отговори, че с радост ще ни приеме. Така отговори и Негово високопреосвещенство монс. Луис Ладария - секретар на Конгрегацията за доктрина на вярата (и мой преподавател от Папския григориански университет). Писмо изпратихме и до Негово преосвещенство монс. Браян Фарел - секретар на Папския съвет за насърчаване на единението на християните, и Негово високопреосвещенство монс. Сиро Васил - секретар на Конгрегацията за Източните църкви.

Благодарение на съдействието на Дирекцията по вероизповеданията при Министерски съвет бяхме включени в правителствената делегация за празника на българската писменост и култура, която по традиция поднася цветя на гроба на свети Кирил в Рим и включва аудиенция с папата. Тъй като не по наша вина доспа късно изпратихме имената на делегацията на НСРОБ до Префектурата на папския дом, нямаше практическа възможност да бъдем добавени

към тази част от правителствената делегация, която бива лично приета от папата. За наша радост чрез нунция в България архиепископ Ансельмо Пекорари ни бяха осигурени места за литургията в неделя, 24 май, с папа Франциск в базиликата „Свети Петър“ по повод празника Петдесетница, и то съвсем близо до централния олтар, в съседство с префекта на папския дом Негово високопреосвещенство монс. Георг Генсвайн, което ни позволи не само да видим папата, но и да почувствураме тържествеността на богослужението.

Поради малкото време на разположение в събота (ватиканските служби работят до 13 ч.) НСРОБ успя да посети само Конгрегацията за доктрина на вярата, където много топло бяхме посрещнати от монс. Ладария, който разказа накратко за мисията на конгрегацията, в която работи, за опазване на чистотата на вярата и учението на Църквата, като приветства идеята за създаването на нашия съвет, споделяйки неговата загриженост за доброто на человека чрез мирното и плодотворно сътрудничество между религиите. От името на НСРОБ му бе подарен възпоменателен плакет.

Втората среща бе с Негово

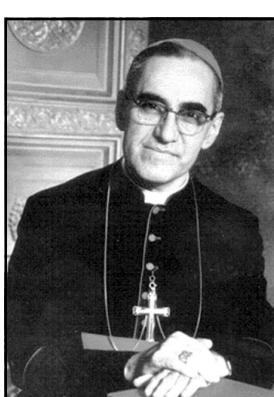

ЕЛ Салвадор

Багор Архиепискон Ромеро бе прозвъзгласен за блажен

На 23 май в Сан Салвадор (столица на Ел Салвадор) пред повече от 250 000 души за блажен бе провъзгласен убитият преди 35 години архиепископ Оскар Ромеро (1917-1980). В поздравителното си послание папа Франциск го нарече „един от най-добрите синове на Църквата“. Архиепископ Ромеро е свидетелстввал като мъченик с живота си до крайност за вярата и християнското милосърдие. „В трудни времена за съжителство монс. Ромеро успява да води своето стадо, да го защитава и закриля, предан на вярата и общението с Църквата“, пише папата.

ци пренесоха през площада стъкленица с окървавената риза на Ромеро, ко-ято много хора се опитваха да докоснат с ръка. Въпреки силните дъждове още в петък вечерта в столицата на страната хиляди хора участваха в шествие със свещи.

нали около 75 000
душ

вителство.
Папа Бенедикт XVI възобновява през декември 2012 г. хода на процеса, който получи нов тласък след избора на папа Франциск.

По www.catholic-news.bg